

číslo 1 - leden 2011 - cena 11 Kč

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

Vánoční koncerty

Doufám, že jste měli krásné Vánoce a do nového roku jste vklouzli jako kouzlem spolu s tím čistým stříbrným sněžením...

Naše Vánoce byly veselé. Vánoce se skoro dospělými dětmi jsou v pohodě, protože dcera vydatně pomůže při pečení dobrot a syn se letos vyžíval v heslu: mám dárečky, které jsou tak krásné a vtipně zabalené, že už na

jejich obsahu nezáleží. Neměl pravdu, i to uvnitř za to stálo. Neznámý zdobič nám také orámoval čelo manželské postele svítícím řetězem zelených květinových lístků (a vyřadil z provozu noční lampičky), což nám skutečně ozvláštnilo vánoční manželské spolunažívání a rovněž někdo, kdo se nepřiznal, ozdobil i domácí zvířata.

Dětskou naivitu a skálopevnou důvěru v Ježíška nám do našich Vánoc ještě našťestí vnáší dva synovčeci. Přišli na sváteční večeri ve svých kostýmech ze školkové besídky (Sv. Martin a král Melichar). Všechno snědli a drželi se pravidel slušného chování, poučení hrozbou, že Ježíšek do poslední chvíle shlíží dolů na ty nehodné a odebírá dárečky. Ten starší, Jonáš, přednesl svému cizokrajnému strýci po štědrovečerní večeři pracně naučenou báseň ze svého kurzu němčiny. Zvláštní bylo, že jejímu obsahu jsme nerozuměli ani my Češi, ani rodilý Rakušan. Ale o to konečně nešlo, důležitá byla ta velká snaha! Však také byla odměněna, vybavení pro hasiče a policistu od Ježíška vyrazilo chlapečkům dech!

Do výčtu darů přímo od života musím započítat úsilí našeho domu o výchovu všech ubytovaných s důrazem na vzájemnou komunikaci a kooperaci. Něco se totiž děje s trubkami s teplou vodou. Když pustíte horkou vodu, tak v trubkách různé hučí, skřípe a loupá, proud vody se tenčí, a když si někdo pustí vodu ve sprše, a vtom v kuchyni další začne pouštět vodu na nádobí, trubky rozhodnou, že přisun teplé půjde jen jedním směrem. Zpravidla rve víc dotýčný ve sprše, než ten u nádobí. Trubky nás učí vzájemné spolupráci, teď já, teď ty, křičíme. A moje představa, že už až do důchodu nebudu muset v baráku nic opravovat (opravovala jsem průběžně posledních dvacet let) se pod těmito indiciemi hroutí.

Třešničkou na dortu byla o svátcích domovní televizní anténa, která za bližší neurčených povětrnostních podmínek přestává přinášet signál do televizi. Nakonec jsme zjistili, že to nám vadilo nejmiň. Ba naopak. Objevíli jsme opět kouzlo rozhlasového vysílání, a zaslechli písničky, rozhlasové hry, rozhovory a osobnosti (jako je Werich, Svatopluk Beneš, Marta Kubišová, Eva Olmerová, Michal Tučný, Jarek Nohavica, Iva Bittová... a spoustu dalších, kteří na vás z TV bedny vypadnou opravdu málokdy, vlastně spíš nikdy).

A chcete znát náš nejkrásnější vánoční dárek?

Dal nám ho Honza Pírgl, zpravodajský fotograf. Že fotí jako Pámbu, víme už dávno. Ale že dokáže zázraky, to jsem netušila. Přišel se svým nádobíčkem a fotil a fotil, až z toho udělal knihu, plnou vnučat, dětí, zvířátek, i nás dospělých.

Je formátem větší než ta, co vyšla Helmutu Newtonovi, je černobílá – protože černobílá fotka je jediná pravdivá – a je nádherná! Nemusím vám povídat, co taková rodinná kniha udělá pod stromečkem s babičkami. A to jsme měli původně v úmyslu pořídit jen jedinou fotku vnučat na zeď...

Ta kniha není pravdivá, to by tam moji synovci nevypadali jako andělci – ale je vážně úžasná! A Honza je opravdu čaroděj, protože když to viděly moje kamarádky, loudily tak dlouho, až fotil i jejich rodiny – a to některé, prosím, jsou tak rozjívěné – že mají tři děti, čtyři synovce a rodinná zvířátka po více kusech... Fotilo se ve skupinkách, celá rodina, jenom děti, děti s mámou, děti s tátou, děti s plyšákama, a tak kolem dokola. A Honza se válel s foťákem po zemi, nebo stoupal na židle a byl TRPĚLIVÝ A PILNÝ – a všechno to stihl vytisknout do Vánoc.

Ty fotky pohromadě v knize, nebo na zdi ve formátu A3 jsou úžasný dokument o rodině. O tom, že po vás něco zůstává – ve vašich dětech a vnučích. I když vy už tu nebudete, tak v rysech, gestech, úsměvech a očích vašich, třeba i těch nejmladších pravnučků, zůstáváte. Musím přiznat, že ta vložená genetika mi vyrazila dech, ono ji totiž lépe vidíte poskládanou v obličejích na fotkách spřátelených rodin, než v těch svých vlastních, do kterých při prohlížení vkládáte více emocí a nemáte odstup.

Takže, buďte si jisti, že svým dětem a vnukům jste toho dali hodně, a to i v případě, že byste jim pod stromeček nikdy nedali žádný dárek.

✧ SPOLEČENSKÁ KRONIKA ✧

BLAHOPŘÁNÍ:

Městský úřad Hluboká nad Vltavou blahopřeje občanům, kteří v měsíci lednu 2011 oslaví významná výročí

Michalová Anežka	Hluboká	91 let	Lopatková Zdeňka	Kostelec	80 let
Hovorková Vlasta	Purkarec	91 let	Jirmus Jiří	Hluboká	80 let
Vicková Marie	Hluboká	80 let	Klojdová Anežka	Hluboká	75 let
Jandová Terezie	Hluboká	80 let			

Do dalších let přejeme dobré zdraví, spokojenost a osobní pohodu.

Narodili se

Kozel Václav	Hluboká
Baloun Václav	Hluboká
Nouza Jan	Hluboká
Ředina Hugo	Hluboká
Petr Pečenka	Munice
Veronika Vlasáková	Hluboká

Opustili nás

Mádllová Milada	Bavorovice
Šetková Jiřina	Hluboká

**PF 2011 – Šťastný nový rok a vše dobré přeje všem občanům města
Městský úřad Hluboká a Hlubocký Zpravodaj**

Z jednání městské rady ze dne 22.11.2010

■ Rada projednala v rámci svých kompetencí zřízení komisi, jako svých poradních orgánů: stavební a bytová, sociální, pro obce, pro občanské záležitosti a kulturu, životního prostředí, výběrová a pro projednávání přestupků. Bc. Šťastný navrhl zřízení komise pro cestovní ruch.

■ Rada města ukládá zveřejnit záměr pronajmout nebytový prostor bývalé prodejny v Masarykově čp. 35.

■ Pronájem prostor bývalé MŠ v Kostelci bude řešen za pomoci nově zvolených členů Osadního výboru a zájemců Občanského sdružení Jihočeská růže.

■ Rada ustavila pracovní skupinu pro nalezení nejvhodnějšího řešení parkování ve městě ve složení p. Irovský, Raus, Mgr. Hubinger, Mgr. Berit, ing. Smrčka, Bc. Šťastný, Ing. Chromý, ing. Půr.

■ V rámci rekonstrukce domu v Masarykově ul. (Dům po paní Muellerové vedle Panoramy) bude proveden zábor části veřejného prostranství před a pod domem – potvrď do 30.8.2011.

■ Město nakoupilo zimní pneu pro nové auto na rozvážení obědů. Město přispělo na pořádání kynologické soutěže – už 21. ročníku pořádanému Kynologickým klubem Hluboká n/Vlt. Město přispělo na tradiční hasičskou soutěž »O hlubockého kapra«, které se účastní okolo 300 hasičů z celého jihočeského kraje.

■ V rozpočtu města pro rok 2010 bylo uvažováno s provedením sanace bavorovické aleje, protože kolem stezky zhruba od silnice ve městě k dětskému hřišti, což je původní majetek města, je dnes několik vysokých torz dubů. Jejich zdravotní stav ohrožuje uživatele vykládky a sportovišť. Je v zájmu města torza výrazně zkrátit, aby se ohrožení minimalizovalo. Vzhledem k tomu, že v těchto jedincích se nachází chráněné druhy hmyzu (tesařík obrovský, roháč, páchník) se po několika jednáních podařilo získat výjimky z ochranných podmínek těchto chráněných druhů, ovšem za podmínky, že odřezané části těchto torz budou uloženy do zvláštních úložišť, která nejsou zaplavována, jsou na slunci a max. 100 m od aleje. Předpokládaná cena je 26 tis. Kč. Tyto prostředky v rozpočtu nejsou. Rada v diskusi neschválila navýšení rozpočtu s tím, že v podobném případě v zámeckém parku nebyla tato povinnost uplatněna. Rada konstatovala, že při ohrožení života není možné akceptovat náklady na požadavky odborných institucí. Město bude apelovat na orgány o poskytnutí dotace na požadovaná opatření.

■ Členové rady obdrželi návrh rozpočtu pro rok 2011. Starosta upozornil, že vzhledem k nedostatku příjmů je sestaven rozpočet konzervativně s tím, že na pokrytí schodku bude použit přebytek hospodaření z letošního roku. S rozpočtem bude nadále pracováno.

Ze zastupitelstva města ze dne 13. 12. 2010

■ V souladu s novým zákonem o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů byl zpracován výhled na r. 2012 – 2015. Zastupitelstvo rozhodlo o přispěvu na zakoupení světelného

pultu do KC Panorama (oprava starého by nebyla rentabilní). Dále na přispění provozu pojízdné prodejny za rok 2010.

■ Město přijalo od Jč kraje finanční prostředky pro ZŠ Hluboká na dopravu dětí na dopravní hřiště a přesune je do dotace pro ZŠ.

■ Zastupitelé projednávali dotaci Ministerstva vnitra a podíl města na pořízení požární cisternové automobilové stříkačky v rámci reprodukce požární techniky. Starosta rekapituloval výsledky práce hasičů pro město, a i vzhledem ke krizi byla koupě doporučena vzhledem k výhodnosti dotace od státu.

■ V rámci programu Nadace ČEZ Oranžové hřiště je možno podat žádost o příspěvky na rekonstrukci venkovních dětských hřišť v zahradách MŠ Schwarzenberská, Masarykova, Zámostí. Celkové náklady dosahují 437 tis. Kč a jsou poskytnuty bez povinné spoluúčasti žadatele.

■ Úřad regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad zveřejnil výsledky přehodnocení žádostí o dotaci z ROP podaných do 5. a 6. výzvy. V 6. výzvě nebyly vybrány k financování žádné projekty města (revitalizace sídliště Fügnerova, dětská klubovna s hasičskou zbrojnicí Hroznějovice, přístavba DD U Zlatého Kohouta).

V 5 výzvě město obdrželo příslib dotace dokonce ve vyšší částce na projekt Cyklostezka Hluboká – Poněšice. Na již provedenou rekonstrukci domova důchodců U Zlatého Kohouta byla složena dotace ROP a bude použita na splacení úvěru KB na uvedenou akci.

■ Různé: p. Irovský apeloval na město, aby jednalo s vlastníkem objektu u hotelu Závěš, ve kterém je umístěna herna, o odstranění neonové reklamy na výherní hrací přístroje. Současně upozornil, že tento objekt je ve špatném stavu a vzhledem k upraveným objektům na náměstí dělá městu ostudu. Bude projednáno.

Vzhledem k tomu, že město se stalo plátcem DPH, upravuje se cena Zpravodaje takto:
roční předplatné 165,- Kč (150 + DPH 10%)
a jednotlivé číslo 11,- Kč (10+DPH 10%).

Děkujeme za pochopení a doufáme, že Zpravodaj nepřestanete číst.

Dále můžete Zpravodajem – s určitým prodloužením – listovat i na stránkách města www.hluboka.cz – v rubrice Zpravodaj.

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

V sobotu 4.12. 2010 proběhl na SOŠE,COP Hluboká nad Vltavou den otevřených dveří.

Zájemci dostali informace o studijních i učebních oborech, které SOŠE,COP nabízí, a zároveň měli možnost prohlédnout si celý areál školy. Žáci 9. tříd a jejich rodiče si postupně prošli dílny určené pro odborný výcvik, silnoproudé i slaboproudé laboratoře i učebny výpočetní techniky.

Asi nejvíce zaujala učebna výpočetní techniky s programovým vybavením Multisim, kde si zájemci mohli sami vyzkoušet pracovat s tímto programem. Kdo nestihl navštívit SOŠE,COP tuto sobotu, bude mít další možnost

ve dnech 17. -20. 1. 2011.

Stalo se v prosinci:

■ Panu senátorovi, Tomáši Jirsovi, krásným osobním dopisem popřál k vítězství v senátních volbách **Mons. Dominik Duka, arcibiskup pražský.**

Psal, že věří, že Senát České republiky se ještě více než dosud stane místem kultivovaného třetího názoru mezi představiteli různých politických směrů. A bude tak možné navázat na tradici senátních debat, které nejsou charakterizovány osobními útoky, ale věcným přesvědčováním o takových formulacích zákonů, které přinesou prospěch občanům této republiky.

■ **Vánoční besídka Městského úřadu** proběhla těsně před Vánoci ve vinárně v hotelu Závěš.

Známý a oblíbený zvyk rozdávání dárečků kolegům a kolegyním následoval hned po dobrém obědě (kachnička, smažený kapr nebo vepřový řízek...)

Nutno podotknout, že tyto dárečky jsou spíše symbolické, než finančně náročné, protože každý z Ježíšků si předem vylosuje jednoho obdarovaného – a pravda je, že se všichni snaží o veselý a symbolický dárek, aby se k typu a povaze dotyčného příjemce co nejvíce hodil.

Nicméně, přátelé, musíme si přiznat, že v přítomnosti svíčkami iluminovaného sklepení to úředníci města neměli jednoduché. Většinou obsáhlé průvodní dopisy u dárek se jim těžko četly, inu, bohužel, který z úředníků už dneska nepotřebuje brýle na blízko...

A tak někteří místo meruňkový čaj četli meduňkový, jiní zas zápolili se složitějšími větními spojeními, jiní drželi písmo vzhůru nohama. Ale nebojte, na světle umí naše c.k. úřednictvo číst (a psát) dokonale!

Jeden z roztomilých dáreků obdržela sekretářka Mirka Járová (vánoční služební oblek do práce – plyšové **bikinky od Santa Clause**). Muži a policisté dostávali podpůrné prostředky na zvýšení svalové hmoty – dobré salámy.

Jeden z pánů obdržel hrací karty s choulostivými obrázky (na nichž bylo napsáno – pro děti od 3 let!?!). Tajemník pan Piskač získal koňskou masť jako prevenci i regeneraci sportovních zranění. Starosta a bojovník za šumavské lesy – dostal **Šumavské bylinné** – bohužel v těchto časech příliš suché víno!

A správce plovárny obdržel **sklenici utopenců...** Je dobře, že našemu úřednictvu neschází humor. To byste se divili, jak smutno a nevtipně je na jiných radnicích.

A nakonec si všichni také odnesli – jako každý rok – hlubockou vánoční rybičku od keramičky Ivany Divišové – pro štěstí.

A ještě legrácky a vzpomínky s tématem Vánoce...

Malý zmatek v betlémském chlívečku

Pamětníci si jistě vybaví časy, kde československé poštovní známky byly považovány za skvost malé užité grafiky, ať už na nich byl zobrazen Karel IV., nebo podobné téma...

Tyto časy právě skončily známku, nedávno vydanou k příležitosti letošních Vánoc. Jest na ní obraz betlémského chlívečku, v němž našla útulek Svatá trojice, pod obrazem jest nápis Žlutický kancionál. Tedy nic závadného, ale ouha, zatímco obraz je umístěn na známku jako ležatý obdélník, hodnota 10 Kč a nápis Česká republika jsou umístěny při levém okraji známky směrem zdola nahoru.

Tím nastal při lepení známky naprostý chaos (ačkoli tento postup není úplně nový, a modernější grafická díla ho již vyzkoušela). Jde o to, jak je nápis proveden a umístěn, tento je bohužel zmateční a odesílatelé pošty jsou často bezradní, jak mají známku umístit – zda se řídit obrazem (pak bude nápis stát kolmo nahoru), nebo nápisem (pak by se známka lepila jako obdélník na výšku, postavy by ležely na boku a batole, volně položené v jesličkách, by se muselo vykutálet...)

Někomu to dalo chvilku přemýšlení, někdo se s tím nepáral, známku nalepil i hlavou dolů, takže za své vzal obraz i text...

Na jednu poštovní adresu došly ve stejný den všechny varianty a rádi je zde ukazujeme – na rozdíl od nemilých překvapení, jako jsou náhlé úpravy cen a jiná zdražení, se zde zřejmě jednalo o silvestrovský žert – pošta nás chtěla pobavit.

Nebo možná vyzkoušet?

Něco jako státní maturity pro dospělé?

Boris Jachnin

Poznámka redakce:

Vánoční svátky – Žlutický kancionál

Datum vydání: 10. listopadu 2010 **Název emise:** Vánoční svátky -

Žlutický kancionál **Nominální hodnota:** 10 Kč **Katalogové číslo:** 664

Výtvarný návrh: Fabián Pulér, Zdeněk Ziegler **Rytina:** Bedřich Housa

Tiskové listy: 50 ks známek **Rozměr obrazu známky:** 40 x 23 mm

Druh tisku: plnobarevný ofset

Námět známky: Na známce je vyobrazen zpěvník písní, určený pro

křesťanské bohoslužby – Žlutický kancionál.

Žlutický kancionál z roku 1558 je vzácný renesanční pergamenový foliant (63 x 40 x 16 cm, hmotnost 28 kg) obsahující na 471 foliích české utrakvistické liturgické texty ke mši

svatě i další zpěvy s notami a pozoruhodnou malířskou výzdobou.

Kancionál dala pořídit městská obec žlutická pro literátské bratrstvo značným nákladem 283 kop grošů mišeňských, k nimž vrchnost přispěla 23 kopami.

Majitel písmomalířské dílny v Praze Jan Táborský z Klokotské Hory, kde dílo vzniklo, ocenil její velkorysost, když veršoval: »Žlutičtí měšťané rozumným (tj. českým) dali jazykem nákladné sobě dělati knihy, tyto psáti, chtějí z nich zpívati«. Písmo (česká bastarda) a notace pochází z ruky Vavřince Bílého. Iluminace jsou dílem významného malíře Fabiána Puléře z Ústí nad Labem. Zejména 16 miniatur v iniciále a arabesky jsou vysoce hodnoceny. Nechybí znaky Žlutice a jednotlivých donátorů a cechů, výjevy ze Starého a Nového zákona i ze života měšťanů (posvícení, porážka vola, nedělní odpočinek) ani vyobrazení osobností českých dějin sv. Václava, Mistra Jana Husa a Jeronýma Pražského (tyto dva byly v 17. století poničeny) i samotných donátorů z řad měšťanů a nižších šlechticů ve městci v okolí žijících.

Je uložen v Památníku národního písemnictví v Praze.

Do roku 1977 byl umístěn v Městském muzeu, kde je nyní umístěna jeho faksimile. (zdroj www.cpost.cz)

PF 2011 – Vánoční vzpomínka

Nemohu si vybavit, zda příhoda, kterou chci vyprávět, se stala před srpnem, nebo po něm. Mám samozřejmě na mysli ten srpen, kdy telefony zvonily celou noc a lidé nejdřív křičeli: Co je to za blbost, to není možné! A pak šeptali: Nech děti spát, budeme balit.

Zkrátka, jel jsem do Prahy se synem Petrem, bylo mu asi deset let – a jeli jsme plátěnou tříkolkou, ano, Velorex nebo taky hadrák, už nám v něm byla zima. Na miličinském kopci to sklouzlo a lekl jsem se, že se budeme smykem řídit dolů, do tří aut, která tam v sobě byla zaklíněná, ale pravé kolo se chytlo krajnice a my mohli klidně zastavit u té havárky a ve vsi jim zjednat policejní pomo.

V Praze jsme s hadrákem zastavili v ulici Za zelenou liškou před domem, kde Ester bydlela. Ona neměla okna do ulice, po našem zvonění se otevřelo zcela nahoře okno od schodiště, vykukla z něho a zamávala.

Hraj, řekl jsem. A Petr hrál.

Teď musím připojit dvě poznámky: zaprvé, že v přízemí toho domu byla zubní ambulance – a zadruhé, že naše rodina měla dobrého přítele v německé emigraci. Ke každým Vánocům nám posílal dárkový balík, byly v něm zpravidla džiny nebo trička pro děti, čokoláda a žvýkačky. Tentokrát byl balík bohatší o jakousi zelenou hadici, na první pohled k vysavači, ale malý lísteček hlásal, že jde o Musikinstrument. Na obrázku byl malý chlapec, držel rouru za jeden konec a druhým točil nad hlavou. Hned jsme to doma zkoušeli, roura vydávala tóny, jako by v ní byly nebeské šalmaje.

Proto jsme jeli do Prahy, chtěli jsme Esterku překvapit. Asi to bylo těsně před Vánocemi, hned jak balík přišel, mohl to být i rok 1967,

všechny podrobnosti smazal v mé paměti ten koncert. Petr začal točit pomalu a pak zrychloval. V rouře se k jedné šalmaji přidávaly další, pak akord, nakonec celý orchestr. Krumbachová zírала z okna a zářila jako sluníčko. To jsme právě chtěli, ano, byl to rok 1968 a zářících sluníček bylo poskrovnu. A děly se další věci – dole se otevřely dveře a na chodník se trousili pacienti zubní ambulance – jeden s tváří ovázanou šátkem, druhý si držel obklad na čelisti, muži, ženy, děti. Tiše se rovnali kolem nás, Petr se potil námahou a hrál tomu zafačovanému obecenstvu, do něhož se přimíchal i doktor a sestřička a nad nimi v okně Ester jako apoštolka na orloji.

Když jsem produkci zastavil, celý dva tleskal a ruka nahoře kynula, abychom se šli občerstvit.

Dostali jsme čaj a makové pletenky, podívali se na malované i živé kočky a vydali se k hadráku. Když jsme se rozjeli, Petr řekl: Že sis ničeho nevšímal? A čeho, ptal jsem se, No, jak jsme si tam povídali, tak si přece vzpomeň! Bylo vidět, že hodně stojí o to, abych na jeho tajemství přišel sám, ale to se mi nepovedlo. Dneska, pravil významně, mi začala vykat!

Boris Jachnin, PF 2011

foto: Michal Tůma, z cyklu Portréty

Všechno, co potřebujete vědět o životě, se naučíte z Noemovy archy...

Zase jedno poučení, které k nám přivál internet. Ale upřímně: něco na něm je. A možná se k měsíci lednu hodí, vždyť se zamýšlíme nad životem a dáváme si předsevzetí do nového roku a snažíme se uspořádat hodnoty. Nechováme se, tak trochu, jako před potopou? Tak tedy kousek ze současnosti a něco z Bible...

Pravidla:

Za první: Nezmeškej loď!

Za druhé: Pamatuji, že jsme všichni na jedné lodi!

Za třetí: Plánuj dopředu. Když Noe stavěl archu, nepršelo.

Za čtvrté: Udržuj se ve formě! Může se stát, že když budeš mít 600 let, bude se od tebe žádat něco skutečně velkého.

Za páté: Nedbej na kritiku, prostě pokračuj v práci, která se musí udělat.

Za šesté: Postav svou budoucnost na vysokém základu.

Za sedmé: V zájmu bezpečnosti cestuj v páru.

Za osmé: Rychlost nemusí být vždy výhodou. Slimáci se dostali na archu společně s gepardy.

Za deváté: Když jsi ve stresu, chvilku si zaplav.

Za desáté: Pamatuji: archu stavěli amatéři, Titanic profesionálové.

Za jedenácté: Bouřka nevadí, když jsi s Bohem, vždy můžeš očekávat duhu!

Genesis 06–08

Když se lidé počali na zemi množit a rodily se jim dcery, viděli synové božští, jak půvabné jsou dcery lidské, a brali si za ženy všechny, jak se jim zachtělo. Hospodin však řekl: »Můj duch se nebude člověkem věčně zaneprazdnovat. Vždyť je jen tělo. Ať je jeho dnů sto dvacet let.« Za oněch dnů, kdy synové božští vcházel k dcerám lidským a ty jim rodily, vznikaly na zemi zrůdy, ba ještě i potom. To jsou ti bohatíři dávnověku, mužové pověstní.

I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlořuka člověka a že každý výtvar jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý. Litoval, že na zemi učinil člověka, a trápil se ve svém srdci. Řekl: »Člověka, kterého jsem učinil, smetu z povrchu země, člověka i zvířata, plazy i nebeské ptactvo, neboť lituji, že jsem je učinil.« Ale Noe našel u Hospodina milost.

Toto je rodopis Noeho: Noe byl muž spravedlivý, bezúhonný ve svém pokolení; Noe chodil s Bohem. A Noe zplodil tři syny: Šéma, Cháma a Jefeta. Země však byla před Bohem zkažená a plná násilí. Bůh pohleděl na zemi: byla zcela zkažená, protože všechno tvorstvo pokazilo na zemi svou cestu.

I řekl Bůh Noemu: »Rozhodl jsem se skoncovat se vším tvorstvem, neboť země je plná lidského násilí. Zahladím je i se zemí. Udělej si archu z goferového dřeva. V arše uděláš komůrky a vysmolíš ji uvnitř i zvenčí smolou. A uděláš ji takto: Délka archy bude tři sta loket, šířka padesát loket a výška třicet loket. Archa bude mít světlík; na loket odshora jej ukončíš a do boku archy vsadíš dveře. Uděláš v ní spodní, druhé i třetí patro. Hle, já uvedu potopu, vody na zemi, a zahladím tak zpod nebe všechno tvorstvo, v němž je duch života. Všechno, co je na zemi, zhyne. S tebou však učiním smlouvu. Vejdeš do archy a s tebou tvoji synové, tvá žena i ženy tvých synů. A ze všeho, co je živé, ze všeho tvorstva, uvedeš vždy po páru do archy, aby s tebou zůstali naživu; samec a samice to budou. Z rozmanitých druhů ptactva a z rozmanitých druhů zvířat a ze všech zeměplazů rozmanitých druhů, z každého po páru vejdou k tobě, aby se zachovali při životě. Ty pak si naber k obživě různou potravu, nashromáždíš si ji, a bude tobě i jim za pokrm.« Noe udělal všechno přesně tak, jak mu Bůh přikázal.

I řekl Hospodin Noemu: »Vejdí ty a celý tvůj dům do archy, neboť vidím, že ty jsi v tomto pokolení jediný můj spravedlivý. Ze všech zvířat čistých vezmeš s sebou po sedmi párech, samce se samicí, ale ze zvířat, která nejsou čistá, jen po páru, samce se samicí. Také z nebeského ptactva po sedmi párech, samce a samici, aby zůstalo naživu potomstvo na celé zemi, neboť již za sedm dní sešlu na zemi déšť, který potrvá čtyřicet dní a čtyřicet nocí. Smetu z povrchu země vše, co povstalo, co jsem učinil.«

Noe udělal všechno, jak mu Hospodin přikázal. Šest set let bylo Noemu, když nastala potopa, vody na zemi. Před vodami potopy vešel Noe a s ním jeho synové i jeho žena a ženy jeho synů do archy. Z čistých zvířat i ze zvířat, která nejsou čistá, z ptactva i ze všeho, co se plazí po zemi, vždy po

páru vešli samec a samice k Noemu do archy, jak mu Bůh přikázal. Po sedmi dnech pak pronikly na zemi vody potopy. V šestistém roce života Noeho, sedmnáctý den druhého měsíce, se provalily všechny prameny obrovské propastné tůně a nebeské propusti se otevřely. Nad zemí se strhl lijavec a trval čtyřicet dní a čtyřicet nocí. Právě toho dne vešli Noe i Šém, Chám a Jefet, synové Noeho, i žena Noeho a tři ženy jeho synů s nimi do archy, oni i všechna zvířet rozmanitých druhů, všechno dobytek rozmanitých druhů, všichni plazíci se zeměplazi rozmanitých druhů i všechno ptactvo rozmanitých druhů, každý pták, každý okřídlenec. Vešli k Noemu do archy vždy pár po páru ze všeho tvorstva, v němž je duch života. Vcházel, samec a samice ze všeho tvorstva, jak mu Bůh přikázal. A Hospodin za ním zavřel.

Potopa na zemi trvala čtyřicet dní, vod přibývalo, až nadnesly archu, takže se zdvihla od země. Vody zmohutněly a stále jich na zemi přibývalo. Archa plula po hladině vod. Vody na zemi převelice zmohutněly, až přikryly všechny vysoké hory, které jsou pod nebesy. Do výšky patnácti loket vystoupily vody, když byly přikryty hory. A zahynulo všechno tvorstvo, které se na zemi pohybuje, ptactvo, dobytek i zvířet a také všechna na zemi se hemžící havěť, i každý člověk. Všechno, co mělo v chřípích dech ducha života, cokoliv bylo na suché zemi, pomřelo. Tak smetl Bůh vše, co povstalo, co bylo na povrchu země: od lidí až po zvířata, po plazy a nebeské ptactvo, všechno bylo smeteno ze země. Zachován byl pouze

Noe a to, co s ním bylo v arše. Mohutně stály vody na zemi po sto padesát dnů.

Bůh však pamatoval na Noeho i na všechnu zvířet a všechnu dobytek, který s ním byl v arše. Způsobil, že na zemi zavalul vítr, a vody se uklidnily.

Byly ucpány prameny propastné tůně i nebeské propusti a byl zadržán lijavec z

nebe. Když přešlo sto padesát dnů, začaly vody ze země ustupovat a opadávat, takže sedmnáctého dne sedmého měsíce archa spočinula na pohoří Araratu. A vody ustupovaly a opadávaly, až do desátého měsíce; prvního dne desátého měsíce se objevily vrcholky hor. Když pak přešlo čtyřicet dnů, otevřel Noe v arše okno, které udělal, a vypustil krkavce; ten vylétával a vracel se, dokud se vody na zemi nevysušily.

Pak vypustil holubici, kterou měl u sebe, aby viděl, zda vody z povrchu země ustoupily. Holubice však nenalezla místo, kde by její noha mohla spočinout, a vrátila se k němu do archy, neboť vody dosud pokrývaly povrch celé země. Vztáhl tedy ruku, vzal ji a vnesl ji k sobě do archy. Čekal ještě dalších sedm dní a znovu vypustil holubici z archy. A holubice k němu v době večerní přilétla, a hle, měla v zobáčku čerstvý olivový lístek. Tak Noe poznal, že vody ze země ustoupily. Čekal ještě dalších sedm dní a znovu vypustil holubici; už se však k němu zpátky nevrátila. Léta šestistého prvního, první den prvního měsíce, začaly vody na zemi vysychat. Tu Noe odsunul příklon archy a spatřil, že povrch země osychá. Dvacátého sedmého dne druhého měsíce byla již země suchá.

I promluvil Bůh k Noemu: »Vyjdi z archy, ty a s tebou tvá žena i tvoji synové a ženy tvých synů. Vyveď s sebou všechnu tvorstvo, jež je s tebou, všechnu zvířet i ptactvo a dobytek a všechnu havěť plazící se po zemi. Ať se na zemi hemží, ať se na zemi plodí a množí.« Noe tedy vyšel a s ním jeho synové a jeho žena a ženy jeho synů. Všechna zvířet, všechna havěť a všechno ptactvo, vše, co se plazí po zemi, vyšlo podle svých čeledí z archy. Noe pak vybudoval Hospodinu oltář a vzal ze všech čistých dobytčat i ze všeho čistého ptactva a zapálil na tom oltáři oběti zápalné. I učil Hospodin libou vůni a řekl si v srdci: »Už nikdy nebudu zlořečit zemi kvůli člověku, přestože každý výtvar lidského srdce je od mládí zlý, už nikdy nezhubím všechno živé, jak jsem učinil...

Bible, český ekumenický překlad

Chvála Hluboké

Pocházím z předhůří Českomoravské vysočiny, z města Deštná. Od raného dětství jsem postupně vnímal horský hřbet, táhnoucí se východně nad údolním městem, Od Kardašovy Řečice ke Kamenici nad Lipou, většinou nad 600 metrů výšky. V práci na rodinných polích jsem z Čenovských Vrchů nad Deštnou viděl nejen majestátní Choustník, ale za nížinou krajinou Veselských Blat i »zuby« Novohradských hor.

Teprve v mužném věku, návraty ze vzdálených pracovišť (coby pracovník Pozemních staveb) do mého rodiště, mi daly vnitřní pocit potřeby pohledů na kopce kolem mne. I v našem bytě na českobudějovickém sídlišti Šumava, mi balkónové okno umožnilo pohled na celoročně se měnící Klet'. Další naše stěhování do bytu v Hluboké nad Vltavou mi vysoce splnilo požadavky pro výhled do horských scenérií. Jsem maximálně spokojen!

Není zase tolik Hlubockých obyvatel, kteří mohou, jako já, z klidného posezení v obývacím pokoji vidět nádherné pásmo šumavských hor – od Boubína, Libína, přes Chrášťanské vrchy a Klet', až po Novohradské hory. A navíc v kouzelně se měnící období ročních změn i počasí! Svého času jsem neodolal, a mé každodenní pohledy, zvláště na Klet', vyjádřil v krátké znělce:

<i>Kleti má, Kleti</i>	<i>Ať letní jsi</i>	<i>Až zavřu oči</i>
<i>můj pozdrav k tobě letí</i>	<i>či v ledu</i>	<i>navždy snící</i>
<i>v kterýkoli čas</i>	<i>obdiv skrýt</i>	<i>zůstaň</i>
<i>máš pro mne tolik krás</i>	<i>nedovedu</i>	<i>na sítnici...</i>

František Kvapil

Vánoční koncert ZŠ Hluboká nad Vltavou

Každý rok pořádá naše škola pro rodiče a celou veřejnost vánoční koncert. Letos se uskutečnil v KC Panorama ve čtvrtek 16. prosince. Úvodním slovem přivítala přítomné v sále zástupkyně ředitele školy paní Milena Thalerová. Zazněly písně s vánoční tematikou i tradiční koledy v podání našeho školního pěveckého sboru Slavičci z Hluboké. Tento sbor vedu s panem učitelem Františkem Černochem, který malé zpěváčky doprovází na klavír a Markéta Tesárková na housle. Svými hlásky nás okouzly sólistky »Slavičci« Markétka Placerová a Klára Šimková. Klavírní skladby zazněly v podání žákyň II. stupně Aleny Čejkové a Anežky Vacíkové. Nechyběla ani recitace vánočních básniček, které s dětmi nacvičily paní učitelky Jana Drábová, Jana Štěpková a Jana Bůrková.

A co je nejdůležitější na Vánocích? Na tuto otázku jsme našli odpověď ve scéně žáků 7. ročníku, kterou s nimi připravila paní učitelka Petra Klomfarová. Za nádherné masky děkujeme naší skvělé výtvarnici paní učitelce Ivetě Uherkové. Celý pořad moderovali Daniela Smažíková a Jakub Raus, žáci 5. ročníku. Nejen, že uváděli na scénu účinkující, ale připomněli nám průvodním slovem některé staré vánoční zvyky.

Všem účinkujícím dětem a též všem učitelům patří můj dík. Chtěla bych také poděkovat Janu Zvánovcovi, který naše koncerty vždy sponzorsky ozvučí a Petru Píšovi, správci KC Panorama, za volný čas nám věnovaný. Doufám, že se všem přítomným náš koncert líbil, a těším se na další setkání, kterým by měl být koncert pro maminky v měsíci květnu roku 2011.

Irena Martincová

Do nadcházejícího roku Vám i Vaším zvířátkům přeji hodně štěstí, pohody a spokojenosti.

Vladimír Kössl – Animal RESCUE,
Odchytová a asistenční služba
a Zvířata v nouzi o.s.

Vinotéka »U Váchů« Zámostí, Pražská 570,

přeje všem našim současným i budoucím zákazníkům
vše nejlepší do Nového roku 2011.

Jako v letech minulých, tak i v roce 2011 připravujeme
ochutnávky vín od našich moravských vinařů, které
provádějí jednotliví pěstitelé sami.

Při těchto ochutnávkách budete mít opět možnost setkání
s oblíbenými zpěváky, herci a sportovci.

Nabízíme vína z Vinařství Lahofer, Hort,
Ampelos, Nápravovi (Znojmo), Kubík, Zapletal,
Tetur (Velké Bílovice), Zborovský (Velké
Pavlovice).

Těšíme se na vaši návštěvu.

Se starostou Tomášem Jirsou o práci senátora

Na podzim loňského roku jste obhájil post senátora i starosty. Některí vaši protikandidáti však i během předvolební kampaně kritizovali tuto kumulaci funkcí. Jak se dají tyto funkce zvládnout?

Myslím, že se obě funkce dají nejen odpovědně zvládnout, ale zároveň se i velmi dobře doplňují. Práce starosty zajišťuje, že nebudu nikdy odtržen od reality běžného života. Díky senátní funkci pak mohu snadněji posouvat konkrétní problémy lidí na úroveň celostátní politiky a alespoň částečně tak přispět k jejich řešení.

Navíc senát, ač názvem »horní komora«, je, jak vyplývá z české ústavy, politicky mnohem slabší než »komora dolní«, tedy poslanecká sněmovna. Nejmarkantnější rozdíly jsou v tom, že senát nehlasuje o rozpočtu a o vládě, tedy pro správu země velmi důležitých rozhodnutích. A senát zákony netvoří, nechte je ve třech čteních jako poslanecká sněmovna, ale vyjadřuje se zjednodušeně řečeno pouze »ano či ne«. Z toho vyplývá objektivně menší časová náročnost práce senátu. Dnes jsou mezi senátory dva aktivní hejtmani, řada odborných lékařů, kteří jsou dále primáři či mají svoji praxi a víc jak deset starostů, takže nejsem výjimka. Přinášíme na hlasování pohled z denního života, z praxe.

Ríká-li se lidově senátu »ústavní pojistka«, něco na tom bude. Senát navíc v minulosti učinil některá rozhodnutí, kterými svoji existenci obhájil.

Kterými rozhodnutími? Zřejmě nejznámější je senátní nesouhlas s nákupem gripenů, o němž rozhodla sociálnědemokratická vláda a »její« poslanecká sněmovna to odsouhlasila. Než došlo rozhodnutí do senátu, otevřela se kolem tohoto tématu veřejná diskuse, média začala klást vládě nejružnější otázky a senát nákup gripenů zamítl. Poslanecká sněmovna tehdy nenašla sílu toto rozhodnutí obhájit a stát ušetřil přibližně 60 miliard korun.

V podstatě zhruba měsíční prostor mezi rozhodnutím poslanecké sněmovny a rozhodováním senátu tak vytváří prostor k tomu, aby se otevřely problémy, které to či ono rozhodnutí poslanecké sněmovny skrývá, resp. dopady toho, co do zákona ten či onen lobbista dokázal vložit. Na některé chyby či problémy se ale bohužel stejně nepříjde.

Tady vás musím přerušit. Jak jste to myslel, že »ten či onen lobbista« dokáže ovlivňovat zákony? Tak to prostě je. Evropský parlament, evropská komise, ale i národní parlamenty jsou plné lobbistů, kteří se snaží ovlivnit zákony v něčí prospěch. A úkolem zákonodárců je (nebo by mělo být) snažit se eliminovat vliv lobbistů na únosnou, nebo dokonce prospěšnou mez. Jemné nuance některých nových zákonů jsou výsledkem tlaků lobbistických skupin, mezi kterými by měl státní aparát a poté parlament hledat míru či rovnováhu. Nejmarkantnějším případem poslední doby je spor o fotovoltaiku; na jedné straně stála zelená lobby spolu s investory do fotovoltaiky, kteří její masivní rozvoj podporovali, na druhé straně zájem veřejnosti na nezvyšování ceny elektřiny. Nicméně na úplném začátku bylo rozhodnutí EU o tom, že ČR musí vyrábět 12% elektřiny z obnovitelných zdrojů. Již toto rozhodnutí bylo ovlivněné, ať už z ideologických či podnikatelských důvodů. Proč zrovna 12% a ne třeba 8%? Odpověď je jednoduchá, kromě pozitivních důvodů pro výrobu energie z obnovitelných zdrojů jde totiž o obrovský byznys, o který se výrobci starají a najímají si na to profesionální lobbisty. Mnohdy je lobbistické působení haleno do tak bohubilých záměrů, že to hned neprokoknete.

Při senátní volební kampani jste se na veřejnost neobracel s celostátními tématy, ale s regionálními otázkami. Pomohlo vám to ve volbách?

Myslím, že určitě. Jednak můj hlavní protikandidát byl člověk z »velké evropské politiky«, který se zrovna vrátil z Bruselu a o regionálních problémech toho prostě nemohl moc vědět. Navíc po šesti letech v senátu vím, že občané se svého senátora neptají na ten či onen zákon, ale chtějí od něj pomoci s regionálními či osobními problémy. Svoji kampaň jsem proto postavil na tom, co jsem šest let pro region dělal a ne na slibech, kolik peněz z Evropské unie přinesu, abych opravil všechny nemocnice a domovy důchodců v kraji (což byla ptákovina už proto, že senátor nemá na tok peněz z EU téměř žádný vliv). Dá se říci, že hlavní náplň senátní práce v regionu je pomáhat lidem v komplikovaných situacích, pomáhat

řešit občasnou »nepřiměřenou tvrdost zákonů«. Lidé mají pocit, že senátor je jim hned po starostovi nejbližší. A přímá volba tomu napomáhá: hodil jsem mu tam hlas, tak ho oslovím...

Co myslíte nepřiměřenou tvrdostí zákona? Teď například pomáhám jistě

paní z Kaplice, která si ke svým dvěma dětem vzala z dětského domova čtyři děti svého zemřelého příbuzného. A dětský domov jí poslal účet na 25 tisíc za jakési služby, které tam ty děti před svým odchodem čerpaly. Podle zákona sice správně, lidsky ale špatně. Představte si maminku se šesti dětmi (4–15 let), jak posílá někam 25 tisíc. Nepřiměřená tvrdost zákona.

Nebo pomáhám jednomu pánovi z domova důchodců v Nových Hradech dostat se do domova seniorů v Českých Budějovicích, kde celý život žil. Nepřiměřená tvrdost zákona spočívá v tom, že

má-li nyní bydliště v Nových Hradech, nemůže dostat domov důchodců v Českých Budějovicích, kde je ale doma. Takových případů, kdy se lidé obracejí na »svého senátora« se žádostí o pomoc jsem měl za posledních šest let stovky. Někdy stačí několik telefonů, jindy musím přidat senátní dopisy či jednání na příslušných úřadech a podobně. Většinou jde o to »prošťouchnout« byrokracii.

Obrovským problémem je rovněž nespravedlnost restitucí. Obracejí se na mne lidé, kteří byli semletí restitučními zákony a mají oprávněný pocit, že nespravedlivě přišli o historický majetek. To jsou někdy opravdu komplikované případy. Mám několik právních poradců, senát má velké legislativní oddělení, kde se mohu zeptat a mám-li pocit, že se v tom či onom případě dá něco dělat, minimálně mohu dovést daný případ k příslušnému ministrovi. Změkčit byrokratické bariéry. Restituce byly a jsou velké téma a ne nadarmo se příslušné zákony jmenují »o nápravě některých majetkových křivd«, protože všechny křivdy komunismu a nacismu není v našich silách napravit. Nacismus zmiňuji proto, že řada majetků byla již zabavena nacisty a po válce tyto majetky nebyly vydány původním vlastníkům, protože v nich vládli národní správci. Klasickým případem jsou Zátkovy mlýny v Boršově. Před několika lety jsem navštívil dr. Augusta Zátku v Basileji, syna původního majitele, který mi ten příběh podrobně popsal. Mezinárodní společenství těmto lidem poskytovalo jistě finanční náhrady, ale Zátkovi to nevěděli, a tak si ani nepožádali. Když jim moji asistenti zjistili, že už jsou všechny termíny nenávratně pryč, ti dva starouškové mávli rukou a řekli: *Dobrá, dobrá, máme šťastný život, máme dvě děti, několik vnoučat, obešli jsme se bez toho majetku celý život, tak co...* Možná by stálo za to dodat, že jedině, co restituovali, je sbírka holandských mistrů v Alšově jihočeské galerii, kterou ale nemohou vyvézt mimo ČR. Tak mají své obrazy v AJG uloženy a vystaveny. Vážme si toho.

V senátní kampani jste ale rozdal materiály, ve kterých jste uváděl své zásluhy i na velkých projektech. Myslím, že šest let práce s problémy jednotlivých lidí udělalo v regionu určité povědomí o mé práci, o tom, že dveře ke mně jsou otevřené. Ale tyto individuální pomoci nelze prezentovat v kampani. Snažil jsem se tedy poukázat na větší projekty, s vyšším rozpočtem. Některé projekty, zejména ty v turistickém ruchu, dnes generují pracovní místa a to považuji za velmi důležité. Za jeden z neúspěšnějších pokládám program na opravu křížků a kapliček v našem regionu. Můj senátní volební obvod tvoří z poloviny bývalé Sudety (Novohradsko, Prachaticko a Českokrumlovsko) a v těchto oblastech byla historická paměť k těmto památkám zcela přetřhána.

Radnice v těchto obcích a městech si uvědomují nutnost zachrany drobných památek, které nemají mnohdy žádného vlastníka, ale v napjatých obecních rozpočtech jim nezbyvá nic jiného než dát přednost, obrazně řečeno, vodovodům, kanalizacím, chodníkům a školám. Program, který zaplatí 70 až 80 procent nákladů na opravu tak umožnil jednotlivým obcím tyto opravy provést. Držím se při zemi: jsem rád za každá opravená boží muka či kapličku.

A co byste popřál občanům svého senátorského i starostenského obvodu do nového roku? Aby je co nejmiň postihovala tvrdost zákona a naopak je potkávala radost ze života a drželo se jich pevně zdraví ...

- Redakce -

ilustr. foto: ing. Tomáš Jirsa při otvírání galerie v Týně nad Vltavou

Mráz, který léčí

Kryoterapie. Léčba mrazem – metoda, kterou znali a hojně užívali už staří Římané. V novodobých dějinách v roce 1976 tuto metodu oživil a do léčebně-rehabilitační praxe znovu uvedl Japonec Toširo Jamamuči, který k užití kryoterapie vymyslel a zkonstruoval první kryokomoru.

V následujících letech byla odborně prokázána účinnost kryoterapie a také zdokonaleny parametry kryokomor. Jednu z nejmodernějších kryokomor máme exkluzivně v jižních Čechách právě v Hluboké nad Vltavou – v Relaxačním a regeneračním centru Hluboká. Kryokomora je součástí Fitness centra RRC, a proto logicky moje otázky směřovaly k Radce Schmiedové, manažerce Fitness centra.

Radko, je kryokomora opravdu komora? A v čem konkrétně metoda kryoterapie spočívá? Kryokomora je vlastně speciální kabina, do které klient vstoupí a po velmi krátkou dobu – obvykle 1 minutu, maximum je 4 minuty – je vystaven působení extrémního mrazu, – 110° až – 160 °C. Působení extrémního chladu vyvolá v organismu rychlé fyziologické reakce, dochází k intenzivnímu prokrvení a rozšíření cév, jsou aktivovány hormony, které tlumí zánětlivé procesy a také hormony, které mají vliv na psychiku – endorfiny, protizánětlivé kortikoidy, u mužů testosteron, serotonin a další. Aktivují se také T lymfocyty, dochází k vyplavování škodlivin z těla a výrazně posilována imunita, je stimulován a regenerován metabolismus i svaly těla.

Zní to pozitivně, ale – mráz až – 160 ° ? Lze to vůbec vydržet, když často cítíme nepříjemnou zimu už při – 10 ° ? Možná to zní překvapivě, ale při kryoterapii se nepříjemné pocity z chladu neobjeví. Do kabiny v průběhu terapie totiž proudí technicky upravený, zcela suchý vzduch bez vlhkosti, takže klient extremnost chladu nepocítuje. Naopak, díky už zmíněným endorfinům vzniká při pobytu v kryokomore pocit velmi dobré nálady až euforie, která má celkem dlouhodobé trvání.

Takže mrazem ke zlepšení nálady... a jistě nejen nálady. Jaké jsou indikace pro kryoterapii? Vzhledem k širokému rozsahu reakcí, které kryoterapie v organismu vyvolává, je hodně široké i spektrum problémů a onemocnění, kde se kryoterapie jako léčebně-rehabilitační metoda uplatňuje. Především je aplikována u revmatických a degenerativních zánětlivých onemocnění pohybového aparátu, jako jsou reaktivní artritida, ankylosní spondylitida – Bechtěrevova choroba, při problémech s krční páteří, při zánětech šlach a svalů, při léčbě natržených šlach nebo menisku a při mnoha dalších potížích s pohybovým aparátem těla. Velmi dobře kryoterapie působí při léčbě poúrazových nebo pooperačních otoků. Další indikací jsou onemocnění kožní, například lupenka, ekzémy, depresivní stavy, migrény. Kryoterapie má díky prokrvení a tedy i vypnutí pokožky také významný kosmetický efekt a má pozitivní účinek i na celulitidu, hlavně pro sportovce je důležité účinné prokrvení svalstva a celková rekondice. Konkrétních možností využití kryoterapie je samozřejmě mnohem více. Musím také doplnit, že metoda není vhodná pro lidi s chladovou alergií, epilepsií, neléčenou hypertenzí, akutním onemocněním dýchacích cest nebo klaustrofobií. U konkrétních onemocnění je dobře konzultovat užití kryoterapie s lékařem, poradenství poskytujeme i u nás v RRC. Všechny otázky, které se ze strany klientů objevují, konzultuji s naším odborným garantem a odborníkem na kryoterapii, ing. Petrem Strnadem, Csc.

A jak tedy konkrétně kryoterapie a pobyt v kryokomore probíhá?

Do kryokomory vstupuje klient ve svém prádle, my mu poskytujeme ochranné prostředky, které chrání nejcitlivější části těla – rukavice, ponožky, čelenku na zakrytí uší. Po aklimatizaci v kabině je aktivováno krátkodobé působení extrémního mrazu. Klient je samozřejmě pečlivě monitorován odborným dohledem, přes průhledné sklo kabiny může komunikovat vizuálně a díky systému v komoře i akusticky, takže při sebemenším problému nebo pocitu diskomfortu klienta může být terapie přerušena. Po uplynutí určené doby klient vyjde z kabiny a měl by se věnovat pohybové aktivitě, která podpoří aktivaci prokrvení. Pro skutečnou účinnost kryoterapie je doporučeno 12 až 20 terapií.

Jaké jsou dosavadní reakce klientů? Nechtěla bych, aby to vyznělo jako reklama, ale je to opravdu jen odpověď na otázku – reakce jsou pozitivní, spokojené, už po pěti, šesti terapiích někteří klienti zjistili, že jejich často dlouhodobé potíže hodně ustoupily, mizí... Jsme velmi rádi, že můžeme v RRC nabídnout obyvatelům Hluboké nad Vltavou a jižních Čech metodu, která je výjimečná a především pozitivní pro zlepšení zdraví.

A jestli mohu, využiji rozhovor k pozvání – všechny, které metoda kryoterapie zajímá, zveme na přednášku o kryoterapii. Uskuteční se 26. ledna 2011 od 16.30 v salonku restaurace RRC, přednášejícím bude již zmíněný odborník, ing. Petr Strnad, Csc... a snad mohu prozradit, že pan Strnad je původem z Moravy a jeho způsob přednášek je velmi zajímavý.

Budete-li mít zájem na přednášku přijít, prosím, rezervujte si účast na recepci RRC, tel. 387 008 800 nebo e-mail: info@rrc-hluboka.com. Těším se na shledanou se všemi, které kryoterapie zajímá.

I já se těším a děkuji za rozhovor.

Lucie Burianová

Srdeční tep ? Už půl roku pravidelný, stabilizovaný, bez arytmií...

Před necelými šesti měsíci jsem v závěru článku o Relaxačním a regeneračním centru Hluboká napsala, že je to místo, které má srdce. 1.1.2011 oslaví RRC malé pomyslné výročí – půl roku ode dne, kdy se jeho dveře poprvé otevřely veřejnosti. A jakým tempem bije srdce RRC po půl roce? Co je v RRC nového, co přinesly první měsíce? Otázky pro Lenku Havlovou, generální ředitelku RRC a Radku Schmiedovou, ředitelku Fitness a Wellness centra RRC.

Lenka Havlová: Ano, máme za sebou v RRC prvních šest měsíců a nejsem si úplně jistá, jestli už je čas něco hodnotit nebo definovat. Zatím určitě můžeme říci, že RRC žije tak, jak jsme před půl rokem plánovali a předpokládali. Hotelová část je zatím hosty využívána především ke krátkodobějším pobytům, nejvíc hosté využívají víkendové pobyty. Pokud jde o restauraci RRC, jsem velmi ráda, že k našim hostům patří i obyvatelé Hluboké nad Vltavou, potěšilo mne, že mnozí ocenili naše tématické nabídky, které chceme připravovat na každý měsíc – v listopadu to bylo degustační menu Beaujolais Nouveau, v prosinci nabízíme adventní speciální menu. A v lednu se mohou hosté těšit na menu hodně speciální, menu dietních jídel... a určitě budou všichni překvapeni, jaké lahůdky se za termínem »dietní« skrývají.

Radka Schmiedová: Za Fitness a Wellness část RRC také musím konstatovat, že se naše plány nebo představy naplnily. Těší nás, že už máme v klubu téměř 200 stálých členů, to je polovina z limitovaného počtu 400 členství. Počet byl stanoven tak, abychom mohli členům zajistit opravdu dokonalý servis a ty nejlepší podmínky pro využití všeho, co v RRC máme. A stejně jako Lenku, i mne velmi těší, že mezi našimi členy jsou i obyvatelé Hluboké, je to příjemný pocit určité sounáležitosti s městem a hlavně – hodně příjemný pocit z toho, že jsme přispěli k rozšíření nabídky aktivit v Hluboké. Velký zájem je také o všechny typy masáže a vodních procedur, Balneo část je opravdu hodně navštěvovaná a reakce jsou pozitivní. A také sály Fitness, ať už posilovací nebo aerobní nebo spinningový, mají velkou návštěvnost. Stejně tak Wellness část, sauny, vírivka, především bazén. Konkrétně u bazénu zatím pořád trochu hledáme optimální režim a standardy chování návštěvníků, kteří jsou z obvyklých veřejných bazénů zvyklí na trochu jiné, řekla bych volnější podmínky. V bazénu RRC hlučné projevy nebo třeba skoky do vody, cákání vody, ruší návštěvníky, kteří v bazénu nebo u bazénu relaxují... takže v této oblasti se snažíme vybalancovat kompromis, který by byl přijatelný pro relaxační atmosféru bazénu a návštěvníky.

To je tedy informativní ohlédnutí za uplynulými šesti měsíci v RRC.

A jaké budou měsíce, které jsou před námi?

Lenka Havlová: Patrně nejvýznamnější událostí bude otevření části, zaměřené již přímo cíleně na zdraví klientů – 1.2. 2011 bude otevřena RRC Clinic. Konkrétně to bude kardiologická část, dále část estetické medicíny a část ortopedie. Samozřejmě péče RRC Clinic bude k dispozici také obyvatelům Hluboké nad Vltavou, všechny konkrétní informace budou na webu, rádi případné dotazy zodpovíme nebo objednávky vyřídíme v RRC telefonicky nebo e-mailem.

Radka Schmiedová: Ano, tak vlastně bude naplněna ta úplná původní vize

komplexu, který poskytne široké spektrum možností péče – od prevence přes regeneraci a rekondici až po léčebnou péči. A to můžeme vnímat jako výzvu pro další měsíce – zachovat standard skutečně kvalitních služeb a také statut reprezentativnosti, který nepochybně RRC pro Hlubokou nad Vltavou má... to nám potvrzuje zájem některých subjektů z ekonomické, sportovní nebo i politické sféry, které mají o možnost reprezentativních nebo pobytových akcí v RRC zájem.

Také to vnímám jako výzvu – výzvu, abych se za dalších 6 měsíců přišla zeptat, jestli byla vaše výzva naplněna. Děkuji za rozhovor.

Lucie Burianová

Kronikář obce Poněšice aneb Rok na vsi

Nic nebude zapomenuto – aspoň ne tehdy, když má obec svého kronikáře.

A na pana Jaroslava Novotného se Poněšice mohou spolehnout. Takže prakticky každá událost je v kronikách o Poněšicích zaznamenána a když zalistujete zpátky, můžete si připomenout co, kdy, kde a jak poněšičtí dělali. A že se u nich není nuda, tím si můžete být jisti.

Když jsme naposledy listovali stránkami poněšické kroniky, psal se rok 2009 a od těch dob se zase událo mnoho příhod. Veselých, ale i smutných, tak jak je život nosí.

Tak například v březnu se tam slaví MDŽ. Proč také ne, když to býval svátek oblíbený a není proč na něj zanevřít. Místní muži jsou kavalíři, včas si vzpomenu, příjemně vyhrějí kovárnou a v ní se sejde třeba až 20 žen a 15 mužů. Pro každou z oslavenek je připraven dobrý chlebiček, zákusek, čaj nebo káva a pro ženy je i víno zdarma. Oslava začne přípitkem, děti z pěstounské rodiny Válečkových přednesou básničky a pak už pro všechny hraje Švitorka!

Před Velikonocemi se občas dá posedět i před kovárnou, je-li sluníčko, ale vyhrát kovárna je ještě příjemnější. Pivo točí a obsluhuje většinou pilně Mirek Šíma, ale pivo umí v Poněšicích čepovat i ženy. Kronikář si všimá i předjárních stavebních vylepšení – najdou se pilní chalupáři, kteří položí novou střechu nebo bílí zdi.

Na Velikonoce v roce 2009 bylo hezky, teplota po celé svátky kolem 24° a to se to sedělo při dobrém pivu v podvečer na návsi. Na velikonoční pondělí chodí koledníci, velcí i malí, navštíví všechny domy a všude jsou pohostěni a obdarováni pomlázkou. Je také potřeba připravovat novou májku. Starou rozřezal pan Havlíček a mladí muži přivezli novou, oloupali kmen a nechali vršek. Ještě je potřeba vykopat jámu na ukotvení. Poslední převratný vynález k upevnění májky je sklápěcí roupa, která se natrvalo zabuduje do země. Tento bezpečnostní mechanismus věnoval obci pan Pavel Jaroš – a do budoucna se tak není třeba obávat komplikací s případným pádem májky. Tohoročnímu stavění máje sice počasí moc nepřeje, nebe bouří, ale mladí mužové uhlídají májku přes noc a tak opět pěkný máj zdobí poněšickou návěs.

Důležitým úkolem sousedů je také zapíjet nově narozené občánky Poněšic, aby byli zdraví a rostli jako z vody.

A když je třeba sejít se na brigádu – například na položení chodníku, sejdou se všichni, kdo mohou pomoci. V jednou týdně se vykope rýha, v další se přiveze beton a osadí obrubníky. Brigáda na výstavbu chodníku si nakonec vyžádá postupně 4 dny a nakonec pozvaná firma vyrovná kolem chodníku asfalt. Nebo se musí čistit požární nádrž, samozřejmě s pomocí hasičů. Nebo se natírají lavičky a stoly u kovárně... A večer po práci pak pivo v kovárně chutná ještě víc.

Do Poněšic se rádi vrací i přespolní návštěvníci a udržuje se tak několik tradic. Tentokrát už posedmé přicházejí sportovci z Vitína – akci pořádá pan Petřín, tamější hostinský. Nejdřív přijede on s pivem a občerstvením a zvětšuje domorodcům, že přes oboru se sem blíží – naštěstí s dobrými úmysly – pěšky nejímá 120 lidí včetně dětí. Přichází jsou vítáni Švitorkou, která hraje ke společnému zpívání a protože je hezké počasí, opékají se klobásky a pít je dostatek, hraje se a zpívá až do noci. Do kovárně chodí slavit i kamarádi z elektrárny Temelín, která je koneckonců z Poněšic »na dohled.« A neslaví sami, zváni jsou i místní.

Prima den také může být, když přes Poněšice projíždí sobotní trasa veterán rallye Křivonoska, to pak mají místní celý den hezkou podívanou. Občas sem také zabloudí třeba studenti z nedalekého střediska AMU, vyzpovídají místní a filmují. A občas se také sejde osadní výbor na veřejných schůzích a plánuje, co v obci ještě je třeba udělat a co vylepšit.

Občané průběžně a bez nucení sečou trávu každý přes svým domem, přistřihují keře a těší se až bude dodělaný chodník, že bude návěs ještě hezčí.

V červenci se pořádá poněšický košť – tedy soutěž o nejlepší ovocnou pálenku. A není to žádná malá slavnost, ve vsi se sejde i kolem šesti set hostů. Připraven je velký stan PLATAN a rovněž taneční parket. Vsi také projelo 50 starých Felicií a ukázkovou jízdu předvedli nadupaní motorkáři. Soutěž ochutnáváčů 13 druhů poněšických pálenek byla napínavá a jako nejlepší byla vyhodnocena višňovice, ale

hned rok na to zase slivovice! Večer se tančilo a hrálo, starosta města Hluboká přišel slavnostně přestřihnout pásku nového chodníku. Všichni se veselili ještě hodinu po půlnoci.

Poněšický lihovar vesnici proslavil. Jezdí sem hodně zájemců, rodinných nebo celé zájezdy, zastavují zde cyklisté. Přijíždějí Američané, Kanadáni, novináři z Číny, Japonska, Ruska, Španělska, Anglie a další. Dva mladí z rodiny Pudilů chodí návštěvám tlumočit. A tak se stávají Poněšice slavné na celém světě!!!

Svůj *Dětský den plný her* mají v srpnu v Poněšicích děti, 22. 8. 2009 si tu hrály už popáté. Někdy však tomu tak osud chce, že se v kovárně slaví i jen tak neplánovaně. Sejde se pár lidí večer před kovárnou, někdo přinese maso na řízky, někdo další zase vajíčka a začne se smažit. Řízky bylo dost, ještě se obalily houbové a všem chutnalo...

Jindy se zas do kovárně donese televize a sleduje se fotbalový zápas Slovensko – Česko, o postup na světový šampionát. Pěkně napínavý. Uznejte, že pánové v kolektivu si tak mohou být při sledování životně důležitých okamžiků psychickou oporou, neboť doma u manželky by ji jistě těžko hledali a zápas by vyzněl docela jinak...

V kovárně se večer sejdou i úspěšní rybáři (štika 110 cm!) – spolu s těmi neúspěšnými. Či se zde vyhodnotí velikost, krása či originalita podzimních dýní. S ochlazením počasí se mění i skladba nápojů v kovárně a ke slovu přijde svařáček. Na podzim se také musí shrabat listí z lip, které jinak krásí návěs svými krásnými korunami. A tak než napadá sníh, všichni se ještě s radostí mohou dívat na uklizenou návěs, která čeká na další jaro. Na dveřích kovárně se pak objeví krásný adventní věnec a kovárna má i své vánoční osvětlení, aby pohled na ni každého místního i pocestného potěšil...

Ale i nemilá překvapení může zažít obec... To když chalupáři, kteří ve vsi nebydlí trvale, při náhodné návštěvě zjistí, že je navštívil zloděj. 20. ledna 2010 to zjistili dokonce hned v šesti chalupách. Zloděj se dovnitř dostával rozbitými okny do koupelny, nebo vypáčenými dveřmi, všechno přehrabal a nechal po sobě pěkný nepořádek. Zřejmě ale přišel sám a pěšky, protože nic většího nebral, hledal zřejmě pouze peníze. Naposledy předtím byli v obci vykradeny tři chalupy v roce 2001, a také tentokrát si sousedé slíbili, že budou ostražitější a více se budou všimnout neznámých návštěvníků procházejících vsí.

A také bohužel, i tragické chvíle zažívají lidé kolem poněšické návsi. V září 2009 se rozklínal zvonek kovárně s neuvěřitelnou zprávou, že vyhlásil 34 letý život Davida Fackenberg, táty dvou malých dětí, při autohavárii na silnici do Vodňan. Do Poněšic jezdil s rodinou na víkendy a byl jedním z hlavních organizátorů poněšické kultury, pořádal plesy v AMU a hlavně byl všem dobrým kamarádem a veselým člověkem. Svým náhlým odchodem všechny zarmoutil a stále na něj vzpomínají. Snad do té letošní kroniky přibudou jen veselé záznamy...

Kroniky v obci: hasičská kronika se zápisy z roku 1956 – 1981 (25 let) Nové kroniky píše pan Novotný a popisuje už čtvrtou kroniku.

Záviš na vánočním turné

Na titulní straně tentokrát najdete třicet devět šťastných žen a dívek – takhle zářily po sobotním předvánočním koncertu v Alšově jihočeské galerii. Naplněné pohodou, radostí a úlevou nad tím, že se jim povedlo, co si předsevzaly. Ještě je v tu chvíli tři koncerty čekaly, ale už teď si mohly říct, že zvládly náročnou šňůru svátečního zpívání koled pro krásnější předvánoční čas svých posluchačů.

Nenastydly, neochraptěly, neonemocněly, vánoční cukroví pekly po nocích a díky své lásce ke zpěvu a hudbě těšily a dojímalý své okolí. A všimněte si – všechny ty ženy jsou krásné – i když je mnohdy věkově dělí desetiletí. Do sboru totiž přibýlo pár velmi mladých dívek... Úsměvy zpěvaček jsou o radosti, lásce a dobrém pocitu – a toho se na koncertech Záviše vrchovatě dostává všem – jak účinkujícím, tak návštěvníkům.

Jak adventní koncerty prožily, nám svěřila sbormistryně paní Mgr. Milena Horníková... *Fotografoval Jan Pírgl.*

Jako motto adventních koncertů jsme si vybraly název písně »Bílé Vánoce«.

Nejen v písni *Já sním o Vánocích bílých...* jsme o nich zpívaly, bílé Vánoce byly všude kolem nás. Krásná melodie očarovala i paní Zimu, která blahosklonně rozprostřela nad krajinou svůj bílý plášť utkaný z třpytivých sněhových vloček.

V této sváteční předvánoční atmosféře jsme absolvovaly za čtrnáct dnů devět adventních koncertů, jimiž jsme se snažily rozdávat radost, lásku, slavnostní náladu a kouzlo blížících se Vánoc.

10. prosince 2010 jsme zahajovaly – jako tradičně – dvěma koncerty v Domově pro seniory *U Hvízdala* v Českých Budějovicích, kde jsme každoročně vřele přijaty a očekávány. Pro dříve narozené dámy a pány zpíváme velice rády a s láskou, protože jsou sympatické a vděčné publikum. Nestydíme se ani za slzičky, které leckteré z nás zaplaví oči.

11. prosince nás autobus odvázel do Chrášťan. V tamním kostele sv. Bartoloměje byla sice zima, ale krásná akustika. Kostelík byl plný posluchačů, kteří seděli tiše jako pěny, ani nedutali, aby nerušili vánoční melodie. (Jak jsme se později dozvěděly.) I po závěrečné vánoční písni vládlo ještě několik sekund ticho. A pak náhle začal celý kostel aplaudovat, jako kdyby se právě probudil z vánočního snu.

Byly jsme sice zmrzlé, ale šťastné a spokojené. Rády jsme po koncertě přijaly pozvání chráštánského pana starosty na kalíšek punče, který se podával pro všechny přítomné u vánočního stromčeka. I kulinařské výrobky místních cukrářek nám chutnaly.

V neděli 12. prosince děvčata exkluzivně zazpívala v koncertní síni kostela sv. Václava v Lomnici nad Lužnicí. Tam už jsme jednou zpívaly, těšily jsme se do příjemného prostředí a na teplo, které šlo přímo z vytápěné podlahy.

15. prosince jsme zpříjemnily předvánoční atmosféru v Domově důchodců u nás na Hluboké.

A již tu byl 18. prosinec a s ním dva koncerty v Alšově jihočeské galerii. Zpívaly jsme doma, na Hluboké. Všechny jsme se moc snažily, aby bylo vše akurátní.

Vánoční výzdoba, díla starých holandských mistrů, světla reflektorů, to vše přispělo k slavnostní atmosféře adventního koncertu. V příjemném prostředí zaznívala jedna koleda za druhou, procítěná slova recitátorek vyvolávala u posluchačů dojetí a nostalgické vzpomínky, klavírní mezihry zpestřovaly vánoční vystoupení a poskytovaly posluchačům prostor pro doznění emočních zážitků.

Zpěvačky krásně zpívaly, klavíristka skvostně hrála. Publikum tleskalo po každé koledě a potleskem nešetřilo! Při závěrečných písních *Narodil se Kristus Pán* a *Purpura* s námi zpíval celý sál Alšovy jihočeské galerie. Zpěvačky zářily spokojeností, ke žlutým oblečkům jim ladila krásná rudá růže, kterou dostaly jako poděkování od pana starosty, Ing. Tomáše Jirsy. Na vavřínech jsme usnout ale nemohly, neboť na nás čekala neděle 19. prosince. Ve 14.00 hodin jsme zpívaly v Pištině, v kostele sv. Vavřince. Na místě jsme byly jako obvykle včas, vyzkoušely jsme akustiku a nástupy. Než jsme se stačily rozkoukat, byl kostelíček plný. Stály jsme seřazené mezi posluchači, přešlapovaly jsme, neboť zima byla ještě větší než v Chrášťanech. Hodinové ručičky ukázaly 14.00 a my jsme

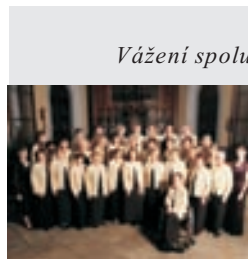
začínaly zpívat. Znamé i méně známé melodie vánočních koled stoupaly ke kostelní klenbě a hned za nimi pospíchaly obláčky bělavé páry, v něž se zimou srážel dech zpěvaček. Co to? Všichni v kostele vstali, jako by se domluvili, a po skončení koncertu tleskali vestoje. Hřál nás krásný pocit, že jsme udělaly lidem v předvánočním čase radost. I v Pištině se nesla kostelíkem známá *Narodil se...*

Také pištínský pan starosta rozdával po koncertě horký punč a čaj. Trochu jsme se zahrály a už jsme fičely autobusem firmy Houška se spolehlivým panem řidičem Rostou zpět na Hlubokou.

Od 17.00 hodin jsme zpívaly v Alšově jihočeské galerii ještě jeden koncert, který jsme přidávaly pro velký zájem o naše vystoupení. Ten poslední předvánoční, devátý – se opravdu děvčátům povedl!! Na koncertě bylo opět plno a opět výborné publikum!

30. prosince budeme ještě vystupovat na Kvildě. Tím uděláme závěrečnou tečku za našimi deseti vánočními koncerty.

Chtěla bych poděkovat všem zpěvačkám za krásné zpívání, sólistkám za sólový zpěv, recitátorkám za pěkný přednes, manažerce, paní Jaroslavě Šindelářové, za veškerou organizaci spojenou s vánočními koncerty, Ing. Jiřímu Chvátalovi za nádherné úpravy hudebních skladeb, klavíristce, MUDr. Soně Horníkové, děkuji za precizní nastudování klavírního doprovodu.

Vážení spoluobčané, vážení milovníci hudby,

děkuji Vám jménem svým a jménem všech zpěvaček za přízeň, kterou věnujete našemu souboru Záviš.

Do nového roku 2011 přijměte prosím přání pevného zdraví, spokojenosti a štěstíčka.

Mgr. Milena Horníková sbormistryně

Stavba uprostřed města

Pan Michal Smažík, stavbyvedoucí, a lidé z firmy Swietelsky, staví obytný dům uprostřed města. Jde to rychle, dům nám vyrostl před očima. Vypadá to, že už v letošním červnu se přijdeme podívat na slavnostní otevření. V červenci už budeme nakupovat v Jednotě, která se přistěhuje zpátky a pravděpodobně také zvědavě nakoukneme do nových obchodů...

Nebo si dáme kávu v cukrárně, kterou by si tady přál mít pan starosta...

Někdy je opravdu zajímavé pozorovat, jak budoucnost rychle nabírá nové obrysy a nenápadně nás nutí zapomenout na to, co bylo.

Přišli jste na Hlubokou s firmou Swietelsky, abyste začali stavět obytný dům. Ale hned v dubnu místní lidé tolik obdivovali výhled na kostel, který jste jim otevřeli, že začala rušná debata a referendum, zda stavět nebo nestavět. Co to s vámi udělalo, vnímali jste to na stavbě nějak? Dali vám místní lidé nějak to napětí znát?

Po pravdě řečeno to s námi neudělalo nic, jelikož my musíme poslouchat pouze investora. A v tomto případě investorem není město, takže nám bylo řečeno, že máme pokračovat. Nečekali jsme nečinně někde v koutku, pracovali jsme podle plánu.

Kdyby to náhodou nedopadlo, tak by se stavba ukončila ve fázi, ve které jsme se zrovna nacházeli... My okolí příliš nevnímáme, máme dost své práce a soustředíme se na ni. Časový plán to nijak neohrožilo a lidi se k nám chovali normálně, nesetkali jsme se s žádnou negativitou, tehdy, ani později.

Začali jste bouráním staré budovy Jednoty. Máte ponětí o tom, kam zmizel materiál, který jste rozdrobili těmi velkými stroji?

To, co se zbouralo, se roztrídilo, železo se odvezlo k recyklaci a celý ten zděný objekt, ta suť, se kromě nějakých těch izolací a jiných materiálů, co se nedají recyklovat, odvezla na

recyklaci a drtilo se to. Pak byl materiál navezen nazpátek a použil se na zásyp do základů. Takže to, co zbylo z Jednoty, je uloženo v základech domu. Původní stavba byla cihelná a betonový byl pouze spodek, sklep. Ten byl tedy opravdu kvalitní, ten nám dal zabrat!

Takže tu v podstatě s námi něco ze staré Jednoty zůstalo... to je hezké. A s tím hlubokým uložením základů pod úroveň kostela žádné problémy nebyly?

Základy jsme dělali nové a všechno bylo vyřešeno statickými výpočty. Kvůli zabránění eventuálnímu sesuvu stavební jámy, mělo pažení svůj samostatný projekt a bylo to udělané tak, aby nedošlo k problémům. Ono tohle všechno je řešeno a vymyšleno už v projektu, není nic, co bychom řešili během stavby jako novinku.

Takže stavba probíhá plynule, bez zádrhelů a bez problémů? Všechno jde podle plánu, jediný a největší problém, o kterém jsme už ale věděli dopředu – je problém s místem. Na každé jiné stavbě je možné využívat nějaké úložné plochy, naskládat stavební materiál někde kolem stavby. Tady to možné není. Teď, když už je hrubá stavba hotová, tak už si všechno dáváme dovnitř, takže aspoň tak. Ale do té doby tu takhle

dost citelná komplikace byla. Pro nás je jediná přístupová cesta zezdola a ještě ji komplikuje zásobování a obsluha domova důchodců a obchodů, co tam jsou.

Je pravda, že se tam trochu tlačíte. Lidi kolem to asi pochopili a nedělají vám nesnáze, navíc ta doba výstavby jednoho roku je celkem snesitelná představa přechodných nepříjemností.

Občas to byla tlačenička a trochu nešťastní tam z nás občas byli, pravda je, že jsme se vždycky domluvili a že ve zlém to neprobíhalo. Konečně dnes mohu říct, že to nejhorší období prvních měsíců stavby máme za sebou a největší objem materiálu už tudy prošel. Ten následující materiál nebude tak velký a v podstatě už ho nikdo neuvidí. V pondělí před vánoci se likvidoval jeřáb, takže i po něm nám tam zbylo místo, kam se trochu materiálu také bude moci složit.

Jak se tady panu jeřábníkovo líbilo? Takový krásný výhled musel mít, na zámek i na Munický rybník. Doufám, že to byl ten správný jeřábník, co ovládá svůj jeřáb shora a ne ten, co sedí s vysílačkou dole.

Ne, byl to ten správný jeřábník, který na jeřáb vylezl každé ráno a pak slezl na oběd a znovu

nahoru. Seděl 43 metrů vysoko, celý jeřáb měl 47 metrů. Museli jsme rameno jeřábu dát výš než je střecha kostela, protože je hodně dlouhé a zasahovalo i nad kostel. Tak aby náhodou o střechu kostela neškrtno. Byl nižší než věž kostela, ale přece jen, jak je tady velký spád – vlastně 15 metrů na těch pár metrech s kopce, proto musel být jeřáb připraven dosáhnout i do těch horních poloh stavby a neohrozit kostel.

Takže teď je hotová hrubá stavba – máte za sebou takové to nejhorší období?

Nejhorší období je celá stavba – směje se pan Smažík, ale pak bere svá slova zpět.

Lidem, kteří vidí stavbu zvenčí, připadá, že hrubá stavba roste nejrychleji a je zajímavé sledovat, jak o metry postupuje dům vzhůru a najednou má střechu... Já jsem tady denně a nemám nad tím ten správný nadhled, to spíš vnímají ti, co chodí okolo občas. Teď jsme ve fázi, že uzavíráme objekt okny, krovy jsou hotové, ale střechy teď kvůli počasí dělat nemůžeme, to nás trochu brzdí, jsou mrazy. Navíc chceme dělat omítky, a to taky není dobře, ty větší minusové teploty. Budeme muset začít uměle přitápět, což zase s sebou nese další náklady. Některé technologie prostě nelze za mrazu provádět, jsou přísady, které se mohou používat do -5 ° a betony do -10 °, a to prostě za mrazu nejde.

Co je na tomhle počasí nejhorší? Nejde stavbu naplánovat nějak ideálně, ptám se asi hloupě, ale co kdybyste začali v létě – přes zimu jeli na dovolenou a dokončili všechno příští jaro?

Naplánovat se dá všechno, ale obvykle to je tak, že investor se rozhodne, že chce začít stavět a chce dům mít do nějakého termínu hotový. Pravda je, že dřív se skutečně stavělo tak, že do zimy měla být hrubá stavba, uzavřela se, promrzla přes zimu a pak se dokončila. To býval správný postup za našich dědečků, ale dneska už to takhle nikdo nedělá, protože všichni to chtějí mít za deset, dvanáct měsíců hotové a stavaři se musí přizpůsobit.

Dobře, pokračujeme. Takže vám teď nastávají...

Vnitřní práce. Už děláme rozvody, a moc nás nebude vidět. Zvenku se teď nebude nic měnit,

budeme kutat vevnitř a až tak na jaře, v březnu se začne dělat fasáda. A na konci června bude hotovo.

Říkáte...? Ale ano, tak to bude. Zatím jsme vždycky splnili časový plán. Proto pracujeme i v těch mrazivých podmínkách, abychom všechno stihli, i za cenu vícenákladů. Investora nezajímá počasí, to my se musíme přizpůsobit. Teď jsme časově v harmonogramu prací přesně podle plánu, tak jak byl zpracovaný, na začátku jsme měli malé zpoždění, které jsme na hrubé stavbě dohnali a teď už jedeme správně tak, jak je naplánováno. Nějaký zádrhel nastat může, ale to se dá vždycky dohnat a doladit. Vnitřky jsou už o to jednodušší, že na nás nesněží a neprší a potom, když už se na jaře zlepši počasí, tak se dá jet na dvě směny, nebo natáhnout směnu na 12 hodin. Teď v zimě je bohužel den strašně krátký. Přijdete ráno v sedm a je tma, a tma je ještě skoro v osm a odpoledne ve čtyři znovu. A když se přisvítlí umělým světlem, přece jen to není ono.

Sice jste mladý stavbyvedoucí, ale už jste asi něco postavil. Co se vám staví nejlíp? Třeba takovýhle obytný dům jako na Hluboké?

Určitě, staveb už mám za sebou dost. A co se týče stavby domu tohoto typu, ne, to není ta nejideálnější stavba. Tenhle objekt je totiž docela komplikovaný. Bytový dům, navíc

Swietelsky dělá ale také hodně velké stavby? A jak je to se zaměstnanci? Dnes už asi musí zedník chodit do práce nejen před výplatou a musí se asi pořádně snažit.

Swietelsky dělá všechno. Hlavními objekty jsou silnice, to je pravda, ty provádíme ve větším objemu než klasické pozemní stavby. Děláme i kanalizace. Máme své zaměstnance, máme zedníky a na řemesla si sjednáváme jednotlivé firmy, skládáme je z ostatních firem. Pokud se ptáte na složení zaměstnanců, u nás to rozhodně není o ukrajinských dělnících, tyhle doby jsou dávno pryč. Maximálně máme pár lidí ze Slovenska. A musí to být skutečně schopní řemeslníci, na které je spolehnouti.

Na stavbě se ale počty pracovníků mění.

Samozřejmě. Mění se hodně, a teď jsme ve fázi, že se to bude rychle stupňovat. Jestli jsme měli do této chvíle kolem třiceti čtyřiceti lidí, plus nějaké techniky, tak až se dostaneme do té dokončovací fáze, tak tu bude denně kolem osmdesáti lidí. Budou se dělat obklady, dlažby, podlahy, zábradlí, malířské práce, natěračské, to je prostě o mnoha profesích, a dost pracných, takže to dohromady bude takové mraveniště. Zatímco nahrubo dům zdily jen tři party dělníků, takže v podstatě ho vyzdilo patnáct lidí.

Máte k Hluboké nějaký vztah?

Jsem z Budějovic a většina zaměstnanců i spolupracovníků je také z Budějovic nebo blízkého okolí. Řekněme, že všechny ty firmy, které s námi spolupracují, jsou jihočeské. Snažíme se o to. Ono vždycky zamrzí, když stavbu ve vašem městě nebo kraji dostane firma z opačného konce republiky. Za prvé nám berou práci a myslím si, že by to tak mělo být, tak jako je dobré upřednostňovat místního pekaře, tak se stejně chovat i v jiných odvětvích.

I když Swietelsky má různé stavební divize, jsme v republice rozdělení na západ, střed a jih, a snažíme se stavět ve svém okolí, přece jen se stane, že někdy v rámci firmy se jede za prací dál. Stavěli jsme v Táboře a stavíme třeba v Praze. Jenže pak se to zase prodraží, je to složitější na organizaci, dojíždění, zkrátka je to dál. Do těch osmdesáti kilometrů se to dá zvládnout s dojížděním, ale delší vzdálenosti už jsou nepříjemné.

Stavaři mají tu výhodu, že po nich v kraji něco zůstane, je to takové chlupaté řemeslo... Vezmete občas manželku a děti a ukážete jim, co jste postavil?

Určitě ano. Cítím to tak, že by mě nebavilo dělat třeba právě ty kanalizace, protože nejsou vidět. Ten barák zůstane stát, většinou déle, než zůstaneme na světě my sami. I když vlastně tahle vaše předešlá Jednota byla výjimka, tak dlouho tady nestála...

To mě právě na Hluboké těší, že město našlo sílu, zbavit se toho trochu nepovedeného z minulosti. Jihlava a Znojmo by také mělo hezčí náměstí, kdyby...

To je pravda. Já si myslím, že tenhle objekt, který stavíme, se sice zdá veliký, ale až bude hotový, že se do té promenády ulice dobře zařadí. Někdy nejsme připraveni na změny, nebo se jich bojíme, ale pokud jsou relativně dobré a funkční, rychle si na ně zvykneme.

Své náměstí Hluboká už má, takže z mého stavařského hlediska to takhle bude dobře

navazovat jako zastavěná část ulice. A ten dům nebude vypadat špatně...

Akorát já mám někdy pocit, že s každou tou stavbou zestárnu o deset let...

Neříkejte? Za rok stavby??? Chcete snad naznačit že stavbyvedoucí je psychicky náročná profese?

Netušíte, jaký je tady každý den nervák. Na stavbyvedoucího musíte mít takovou zvláštní povahu, jinak to prostě nejde. Padá to na vás ze všech stran. Všichni vás tlačí, jak zespoda, tak seshora, a musíte to ukočírovat a ustát všechny ty tlaky.

Musím říct, že toho moc nenaspím, protože i když nejsou nějaké průšvihy, tak přesto vám to v té hlavě pořád jede jako film, takže se mi o práci opravdu zdá. Je to dost velká zodpovědnost. Za lidi, za stavbu, za okolí... vlastně pořád ze všech stran čekáte, kdy se něco stane nebo nějak nepříjemně zadrhne.

To vám docela věřím, že legrace to není. A co jste všechno stavěl a co nejradši?

Nejlepší jsou haly, jsou jednoduché, skládačka, bývají na rovině a hodně místa okolo. A dnešní výrobní haly nebo menší provozovny už mohou vypadat docela hezky, uvnitř bývají použité kvalitní materiály, pěkné dlažby, kamenné schody, takže prostředí pro zaměstnance velice slušné, funkční, moderní, estetické. A je to nejjednodušší, nejrychlejší stavba. Jinak jsem už pracoval u více firem, nejenom u firmy Swietelsky. I tady na Hluboké už mám něco postaveno. Dělal jsem například protipovodňovou hráz, u Vltavy, tam kde se teď přejíždí po provizorním mostu do Zámostí. Tady na Masarykově ulici jsem stavěl ten poslední z nových domů. A trochu jsem se podílel na výstavbě zimního stadionu a dokonce v počátku také na golfovém hřišti...

Tak to je krásné! A teď ještě obytný dům se čtyřiceti byty... jistě by se našlo dost mladých rodin, které by se tu rády zabydlely.

Je to bytový dům, který vysloveně pro mladé lidi asi nebude. Je tam vyšší standard bytů, není to ten klasický typ bytu, co se staví obvykle, takže cena tomu bude odpovídat.

Ty byty jsou relativně velké. Jsou tu jen tři garsonky, jinak se jedná o vícemetrážní byty. Velká část z nich má úžasné výhledy, ať k zámku nebo přes rybník do kraje, i ten zadumaný směr ke kostelu je příjemný a je to klidné místo uprostřed města. Je to blízko velkému městu a přitom bydlení bude mít pozitiva malého města.

Těší mě, že tady nemáme ani s místními lidmi ani s úřadem žádný problém, co je potřeba, to se vyřídí, po této stránce jsme nadmíru spokojeni, jinde to bývá o dost horší. Spolupráce s lidmi, kteří jsou v okolí stavby, je vynikající. Z toho jsem měl strach, že si budou stěžovat, nebo budou konflikty, ale v rámci toho všeho ruchu jsou velice vstřícní.

Ano, vývěsní ceduli u Knihy paní Trčkové jsme urazili několikrát, myslím, že někteří ze subdodavatelů zbourali i ty tři lampy u cesty, když se couvající kamion netrefil...

Právě výkony řidičů těch velkých aut jsou obdivuhodné. Couvat s plně naloženým kamionem v tak úzké ulici do kopce a s kopce... Obdivoval jsem řidiče, protože já bych to nedokázal. To byl pro nás opravdu velký oříšek a měli jsme z toho největší strach, jak budeme stavbu zásobovat a stejně tak byla náročná příprava podloží pro umístění jeřábu. A další komplikace ještě nastane s přípojkou kanalizací, bude se muset udělat nový řad, a protože je tu v ulici hodně kabelů a ostatních vedení, bude náročné se trefit a nic nepotřhat.

Takže už se těšíte, až budete v červnu předávat stavbu obytného domu zářící novotou, se stromky a rozkvetlými kytíčkami okolo... Takhle to na stavbách dřív nechodilo, co já pamatuji... Moc se mi líbí, že v dnešních dobách dostavěná stavba je skutečně hotová a hned použitelná, je hezká a okolo je to sklizené a parkově upravené a může se tam hned začít bydlet.

Pravda je, že jsem končil školu v roce 1996, takže už mám v krvi nový systém práce. Uvědomuju si, jak se stavělo za socialismu, ale už mě to naštěstí minulo.

Já si myslím, že dneska už i průběh stavby je jiný. Nás hlídají ze všech stran, mám nad sebou tři dozory, jeden je přímo na stavbu a dva jsou na řemesla. Svoje si kontroluje investor a ještě sem chodí bezpečnostní technik, takže během týdne sem přijde někdo každý den. Všechno, co si ještě do dneška možná lidi myslí, že jde ošidit, něco jiného nakreslit a něco jiného postavit, to už opravdu neexistuje. Já už si dneska myslím, že stavby děláme kvalitněji než třeba v Rakousku, že jsme o hodně víc hlídání, to je můj názor.

Je škoda, že dobrých řemeslníků ubývá, klempíři, pokrývači, zámečníci prostě nejsou, zedníků je třeba dost, ale takových, kteří dělají kvalitně, taky moc ne. Musí se hodně hledat.

I když je dnes krize a bohužel je to v té stavařině teď nejvíce znát. Do stavění se dnes nikdo nehme, nejsou peníze, a pokud ano, tak nás investoři strašně tlačí s cenami dolů, takže děláme opravdu za režii, abychom měli práci. Konkurence je obrovská a bojím se, že to ještě může rok dva pokračovat.

Ale přece jen stavět, opravovat, nebo bourat a stavět znovu se bude pořád dokola, takže snad zase přijdou dobré časy... - Redakce-

Kde? Kde? Co se stalo?? Ne, nebojte se. Nechoří. Naštěstí!! A to naštěstí dvojnásob, protože za první a především – požár je vždy velmi zlá událost a za druhé – kdyby hořelo, nevznikl by následující rozhovor, protože Jiří Karvánek, starosta SDH Hluboká nad Vltavou, by nepochybně byl u zásahu... a tedy bych se ho nemohla zeptat: pane Karvánku, jaký byl uplynulý rok 2010 z pohledu hasičů? Kolikrát jste – laicky řečeno – hasili?

Jiří Karvánek: Když budu odpovídat všeobecně, tak řeknu, že rok 2010 u nás, hlubockých hasičů, byl hodně čínorodý, stejně, jako roky předchozí. Mohu ovšem odpovědět i úplně konkrétně, protože zrovna minulý týden jsme měli valnou hromadu SDH Hluboká nad Vltavou, tedy schůzi většiny členů. Samozřejmě jsme uplynulý rok hodnotili a výsledkem je konečný součet: 86 různých zásahů, akcí, aktivit.

■ To je velice slušný až překvapivý počet! Že by na Hluboké tolikrát řádil «červený kohout»? Ne, počet výjezdů a zásahů u požárů byl nižší než v předchozích letech. V naší hasičské bilanci jsou tentokrát zapsány zásahy při otvírání dveří, odstraňování stromů nebo větvi, spadlých ve velkém větru na komunikace, asistence sboru českobudějovických profesionálních hasičů. Součástí našich aktivit je také účast našeho týmu na hasičských soutěžích a také výchova budoucí generace mladých hasičů. Tahle aktivita, i když to nemusí být zřejmé na první pohled, nás stojí hodně příprav a času... a v poslední době také trochu starostí, protože všichni, kteří se o děti v hasičském kroužku staráme, bojujeme s nedostatkem času. Máme v kroužku 18 dětí a na vedení se nás střídá a podílí šest... a když chceme, aby vše probíhalo co nejlépe, je to časově hodně náročné. Přesto se snažíme to zvládat co nejlépe, protože děti hasičina hodně baví a my považujeme výchovu našich nástupců za velmi důležitou. Už tradičně jsme pro děti uspořádali týdenní soustředění na Lipně, to si děti vždycky užijí a troufám si říci, že se i hodně naučí.

Z dalších aktivit určitě musím zmínit asistenci a bezpečnostní dozor u velkých společenských nebo sportovních akcí, účast na kulturních akcích města, podíl na tradičním Dni dětí ve dvoře Vondrov, kde předvádíme dětem naši techniku, připravuje pro ně soutěže. Podíleli jsme se také na tématicky zaměřeném dni v základní škole, námětem byly praktické ukázky práce policie, zdravotníků a hasičů. Zajišťujeme také krojení komunikací ve městě v letních vedrech... no a především jsme samozřejmě připraveni kdykoliv vyjet k zásahu, podle pokynů českobudějovického operačního střediska. Za tou okamžitou samozřejmostí je ovšem mnoho hodin práce na technickém vybavení SDH, tak, aby vše dokonale fungovalo. No, a jako ve všech oblastech lidské činnosti, i u nás je to o penězích.

■ Na financování SDH Hluboká se poměrně významně podílí Město Hluboká nad Vltavou. Peníze, které jsou určeny hasičům, se objevují v rozpočtu města každý rok. Některým sporným občanům to ale může připadat jako zbytečná investice... když třeba v některém roce nehoří, tak na co potřebují hasiči techniku, auto? Ano, dokud nehoří, tak by se mohlo říci, že nepotřebují... když tedy pominu jiné zásahy. Ale co když bude hořet? Jistě, jsou hasiči v Budějovicích, ano. Teď zdánlivě trochu odbočím... Sbor dobrovolných hasičů založil před téměř 135 lety – konkrétně v březnu 1876 – kníže Jan Adolf Schwarzenberg, který je historiky považován za dobrého, uvážlivého hospodáře.

V prvním článku zakladací listiny se deklaruje, že, cituji: »Na základě projeveného přání jeho Osvícenosti knížete pána Jana Adolfa ze Schwarzenbergu zřízen jest v Hluboké sbor dobrovolných hasičů, který si obral za účel při vypuknutých požárech život a majetek obyvatelů místa Hluboká a okolních míst, hodinu cesty nepřesahujících hájiti a chrániti.« Tahle věta byla a je mottem našeho současného sboru – hlavně ta slova o ochraně života a majetku obyvatel města a okolních obcí. Skutečně to tak vnímáme a skutečně proto se hasičině věnujeme a myslím, že většina představitelů města, zastupitelů, to ví, a proto odůvodněné, oprávněné žádosti SDH o finanční nebo materiální podporu akceptují a jsou tedy také stejně uvážlivými hospodáři, protože velmi dobře ví, že hasiči to městu vrátí, v zajištění bezpečnosti, v práci pro město i v určité reprezentaci města. Prostě jsme tady, připraveni kdykoliv pomáhat, zasahovat, sloužit. Naši členové, ti opravdu hasiči srdcem, nelitují času, i když ho často mají málo, věnují se činnosti, absolvují různá školení, která jim pomáhají rozšířit dovednosti, znalosti, máme záchranné kurzy, strojnické, kurzy a kvalifikaci na práci s motorovou pilou. Když se ozve siréna, tak třeba

praštíme příborem u večere nebo vylitneme z postele a spěcháme k výjezdu.

■ Siréna... zdá se mi to, nebo ji v poslední době slyšíme méně často? Nezdá. Ale ne proto, že by výjezdů bylo méně, ale protože se změnil signální systém, někdy jsme o nutnosti výjezdu vyrozumění prostřednictvím telefonu, pageru, někdy operační důstojník spustí sirénu...

...a vy praštíte příborem, spěcháte do hasičárny, navléknete hasičskou výzbroj a jedete k místu určení.

Pokud vím, jezdíte autem, které SDH před několika lety získalo díky příspěvku od Města Hluboká nad Vltavou? To je pravda. Automobil, který chceme vyměnit za nový, obdržel sbor v roce 2000 od HZS Č.Budějovice. V té době byl 20 let starý. Povodně v roce 2002 ho, abych tak řekl, dodělaly. Ten samý rok tedy byl repasován a opravu 1 700 000 Kč zaplatil stát z povodňového konta. Co si budeme namlouvat, letos to bude 10 let po opravě, ale zkuste jezdit s autem starým 30 let. A já v tom vezu k zásahu táty od rodin za každého počasí a i když musím samozřejmě dodržovat předpisy, tak když mi do vysílačky řeknou, že jedu k hořící osobě, tak sakra chvátám. Chvátejte ale, když má motor maximální rychlost mezi 60 a 70 km za hodinu. Navíc je auto z technického hlediska už pro některé typy zásahů nevhodné... hasičské normy jsou hodně přísné. Pochopitelně, při zásazích může jít o život a zastaralá technika může efektivitu nebo rychlost zásahu ohrozit. Takže v letošním roce chceme s podporou města a s využitím grantového programu získat nové auto, které by zase sloužilo hodně let.

■ Hodně let je určité to zmíněné výročí, 135 let od založení sboru. Bude oslava? Oslava bude, ale po našem, hasičská, uděláme akci, soutěž...

■ Takže hasičské výročí bude oslaveno stylově. Vy jste ale v loňském roce měl důvod k oslavě osobní, nebo dejme tomu občanské, byl jste už podruhé v komunálních volbách zvolen zastupitelem a následně členem Rady Města Hluboká nad Vltavou. Měla bych asi zachovat objektivitu, ale snad se tolik nestane, když přiznám, že jsem z toho měla velikou radost. No, a já se taky přiznám – nebudu se tvářit, že mne zvolení nepotěšilo. Potěšilo...co si budeme namlouvat, kromě snahy udělat něco pro lidi, pro město, je v tomhle i kousek ješitnosti a vědomí, že jsem ze všech kandidátů měl 4. nejvyšší počet hlasů. To je hodně příjemné vědomí. Příjemné proto, že snad tak lidé ocenili, co dělá právě SDH Hluboká, starostuji sboru už 11 let a to zvolení беру jako určitou odezvu. Myslím, že možná hrálo roli i to, že k volbám šli bývalí žáci školy, s kterými jsme se sice občas trochu rozházeli v názorech na pořádek ve třídách, přezouvání a různé bláznivé nápady, ale v zásadě jsme vycházeli, doufám, dobře, nějaký vliv má asi i to, že celý život, 56 let, žiju na Hluboké, jsem rodilý Hlubočák.

■ Ano, tyto úvahy mají logiku – a hlavně výsledek. A jaké budou konkrétní zastupitelské výsledky? Tedy, priority? Takové, jaké byly za první dány programem našeho volebního sdružení a za druhé byly vymezeny koaliční smlouvou. Jsem rád, že v zásadě se tyhle dvě sféry nestřetávají. Jistě, rozpočet města je hodně náročný na pokrytí všech základních služeb, některé položky a investice vyžadují kompromisy a hodně pečlivé zvažování. Samozřejmě budu preferovat oblasti, které jsou mi blízké, které znám, tak to, myslím, mají v zastupitelstvu všichni, že nějak výrazněji prosazují to, co dobře znají. U mě jsou to, logicky, hasiči, samozřejmě také škola, kterou znám po technické stránce asi nejvíc, někdo třeba řekne, že je to budova relativně nová, postavená před 28 lety, jenže, byla stavěna ve své době a mnohé technicky nevyhovuje, plno věcí se takzvané «sype», zastarává. Hodně se inovovalo, ale ještě hodně inovovat je třeba, teď například musíme zrušit jednu z počítačových učeben, protože podle norem už neodpovídá požadavkům, a na nové vybavení peníze nejsou... i když určitě bude ze strany vedení školy a zastupitelstva snaha prostředky najít. No, a hodně pro prosazování námětů v zastupitelstvu a radě znamenají názory lidí, oslovují mě, říkají, mělo by se udělat tohle, mělo by se udělat tamto, opravit chodník, dát někde novou směrovou ceduli, třeba...a já pak nad tím přemýšlím a někdy si říkám, ano, fakt, bylo by to třeba, navrhu to... Nebo naopak, vysvětlím dotyčnému, že věci nejsou tak jednoduché, jak se zdají a není to o tom, někde «zaflikovat» nahonem chodník, bez koncepce, rozmyslu... A jen doufám, že když tohle vysvětluji, tak snad tak, že to druzí pochopí.

Určitě! Dar slova a rozumu máte, což jste potvrdil i v rozhovoru, za který děkuji.

Lucie Burianová

Fenomén zpívání v zimní zahradě

Křivka návštěvnosti štědroledního zpívání v zámecké zimní zahradě zřejmě trvale stoupá, krize nekřize. Tenhle záslužný čin nejenže učí děti zpívat koledy, ale nám starším procvičuje paměť a všechny nás učí lidské pospolitosti. Mikoláš Aleš se na to těší celý rok. Zkrátka cosi nás nutí odložit v poledne na Štědrý den kapří řízek a strouhanku a utíkat si společně zazpívat, potrást si rukama a popřát si hezké svátky. Zimní zahrada praská ve švech, je čas postavit něco většího. Náš neohrožený fotograf Honza Pirgl tam byl, neumačkali jste ho a tak vás všechny vyfotil. Hleďte se!

Hrát si s hlínou je prima

Tvořit a vyrábět něco hezkého není jen tak jednoduché. To znají i děti v mateřské škole.

Ale hrát si s hlínou, to je prima zábava nejen pro děti, ale i pro dospělé.

V adventním čase jsme využili nabídky jedné hodné maminky, která má u nás v mateřské škole moc šikovného Honzíka, vyzkoušet si hrátky s hlínou i s těmi nejmenšími. Paní Říhová má bohaté zkušenosti z keramické dílny v Českých Budějovicích, kde pracuje s dětmi různých věkových kategorií. Se svým synem doma vyzkoušela některé ze svých nápadů a nic nebránilo tomu začít tvořit i s ostatními Honzíkovy vrstevníky.

Po domluveném termínu nastal den tvoření. Děti si ve skupinkách hlínu mohly osahat, vyvalovat, mačkat, vypichovat připravené tvary a pak pod příjemným vedením paní Říhové začaly vyrábět své vánoční dárčky. Děti ze třídy starších dětí tvořily »vánočního kapříka«, kterého zvládly z velké části samy. Obkreslování a dotváření detailů je velice bavilo.

Ve třídě těch nejmenších, po zvážení paní Říhové, vznikla za spolupráce i pedagogických pracovníků krásná »vánoční svíčka« na čajovou svíčku. Svíčka ve tvaru stromčeka, obkreslování do hlíny, vykrajování hvězdiček

a přilepování, zvládly téměř všechny děti, některé dokonce zcela samy.

Vlastní dokončení výrobku, natírání glazurou, se líbilo úplně všem. Pak nastal čas čekání, jak vše dopadne po vypálení v peci. Výsledek byl velkým překvapením nejen pro děti, ale i pro nás dospělé, především rodiče. Své krásné dárčky děti předaly rodičům na vánoční besídce. Věříme, že každá rybička i svíčka našly své místo v každé rodině.

Za vydařenou tvořivou dílnu chceme poděkovat především šikovné mamince paní Říhové a zároveň ZŠ Hluboká nad Vltavou, která umožnila vypálení všech dětských prací.

Všechny děti i kolektiv MŠ Ruská se již nyní těší na další spolupráci a nové tvůrčí nápady, které všechny jistě obohatí o nové zkušenosti.

A hlína je opravdu báječný materiál.

Všechny pracovnice Mateřské školy Hluboká nad Vltavou přejí všem do roku 2011 mnoho úspěšných dní, spoustu štěstí, zdraví, lásky a spokojenosti.

ZOO Ohrada – Pavilon Matamata má další obyvatele

Pavilon Matamata v Zoo Ohrada v Hluboké nad Vltavou, který byl nedávno otevřen jako první teplý pavilon v historii této zoo získal v posledních dnech nové obyvatele. Ve volném prostoru pro návštěvníky již poletují dva druhy tangar (tangary jsou typičtí ptáci takzvané neotropické oblasti, což je oblast Jižní a Střední Ameriky, kterou pavilon Matamata představuje. Jsou to potravní specialisté, kteří se živí převážně ovocem a hmyzem) a také jeden druh malého leguánka – anolis hnědý, kterých v celém prostoru můžete napočítat až padesát (pokud je opravdu chcete vidět, musíte pozorně prohlížet větve stromů v pavilonu, kde často nehybně sedí nebo rychle přeběhnou, nebo podívejte se do terária s baziliškem štihlým. Samci anolisů občas zvednou výrazně oranžové hrdélko se žlutým lemováním, čímž o sobě dávají vědět případným sokům nebo samicím v okolí).

Své terárium obsadily také první »šípové žabky« pralesničky (šípové se jim říká proto, že jejich jed využívají domorodé indiánské kmeny v Amazonii pro napouštění šípů do svých foukaček. V chovu ale žáby svůj jed ztrácejí, jejich výstražné zbarvení, které z nich dělá opravdové skvosty pralesa ovšem zůstává).

V nádrži u anakondy již plavou první piraně – zatím čtyři jedinci piraně červenoploutvé, která je ale na rozdíl od svých známých dravých příbuzných převážně rostlinožravá. Brzy by k nim měly přibýt ještě další druhy ryb. Rybičky oživily také nádrž v teráriu pod bazilišky štihlými – jsou to »obyčejná« paví očka, správněji živorodky duhové (kdo z vás

věděl, že snad nejznámější akvarijní rybičky paví očka jsou typické jihoamerické ryby?), a jejich příbuzné živorodky Endlerovy, osídlily malou nádrž v teráriu pralesničkami (»Endlerka« je jedna z nejmenších živorodek – samci, kteří jsou menší než samičky, dorůstají do velikosti pouze 2,5 cm). Ve velkém akváriu na konci pavilonu již můžete vidět prohánět se stohlavé hejno neonek červených a skupinku sumecků krunýřovců, kteří pomáhají bojovat s rozvíjejícími se zelenými řasami, na které se v potravě specializují. A právě dnes dostal své spolubydlící také náš kajman trpasličí, nový pár tohoto druhu, takže kajmany zde můžete vidět již tři (patří mezi nejmenší zástupce krokodýlovitých).

Další druhy ještě postupně přibudou. V současné době můžete v pavilonu Matamata vidět 17 druhů zvířat a několik desítek druhů tropických rostlin. To ovšem není nic proti skutečným počtům, která lze objevit v pralesích Amazonie a Střední Ameriky. Letošní rok je vyhlášený světovým rokem biodiverzity a pomocí expozice Matamata chceme alespoň trochu ukázat bohatost tropického pralesa. Přehled současných obyvatel pavilonu Matamata: Tamarin vousatý,

Kosman zakrslý, Tangara modrá, Tangara pralesní, Bazilišek zelený, Bazilišek štihlý, Anolis hnědý, Anakonda žlutá, Matamata třásnitá, Kajman trpasličí, Pralesnička batiková, Pralesnička pruhovaná, Piraňa červenoploutvá, Neonka červená, Živorodka duhová, Živorodka Endlerova Krunýřovec.

RNDR. Roman Kössl,

foto: pralesnička batiková a tamarin vousatý

Myslete už na LÉTO !!!

pod stromeček

VENKOVNÍ NÁBYTEK Z UMĚLÉHO RATANU

sluneční lehátka
velké sedací soupravy
jídlní soupravy
skládací sety

kompletní nabídka na: **www.madex.cz**

kontakt:
tel: 387 330 901
tel: 387 331 156
ČESKÉ BUDĚJOVICE

LOŽISKA

* valivá ložiska
* kluzná ložiska a pouzdra
* přírubová ložiska UC
* příslušenství

MADEX marketing s.r.o.
Prachatická 1664/2c
ČESKÉ BUDĚJOVICE

tel / fax 387 330 901 tel / fax 387 331 156 e-mail: madex@madex.cz www.madex.cz

REALITNÍ KANCELAR **HORNÍK s.r.o.** BYTOVÝ PROJEKT **JITŘENKA ŠEVĚTÍN**

Husova 11, 685/17
370 05 České Budějovice
Tel. 386 356 012
Mobil. 776 291 181
Zelená linka: 800 101 182
www.hornik.cz

NEPLÝT SI O PROJEKTU NA NÁŠTEL

BYTOVÝ DŮM JIŘENKA
V ŠEVĚTÍNĚ
KANDIDÁT NA TITUL
STAVBA ROKU 2010

WWW.BYTY-SEVETIN.CZ

Spolupracujeme s katalogem **viaReality**
viaReality.cz

Zlatá svatba u Schwarzenberků

Možná máte za sebou hostin a veselí právě dost. Ale vzpomínka na jednu zlatou svatbu u nás na hlubockém zámku, zprostředkovaná časopisem historického spolku Schwarzenberg opravdu stojí za to.

Občas zahlédneme v novinách (hlavně regionálních) nebo v jiném sdělovacím prostředku kratší či delší zprávu o oslavě padesátého výročí uzavření sňatku, běžně známého jako »zlatá svatba«. Při této příležitosti si manželé obvykle vymění nové sňubní prsteny, pokud možno zlaté, poněvadž ty původní bývají již velmi otřelé a mnohdy klouby starých prstů na rukou znemožňují jejich sundání a nasazení.

V roce 1907 slavili takovou událost v rodině hlubockých Schwarzenberků, když kníže Adolf Josef a kněžna Ida po padesáti letech společného života obnovili svůj manželský slib. Nutno podotknout, že to byla jediná zlatá svatba v této rodině, která v uvedeném roce existovala již řadu století.

Protagonisté naší slavnosti uzavřeli sňatek 4. června roku 1857. Oddáni byli v kapli Lichtenštejnského paláce ve Vídni za asistence kardinála Bedřicha Schwarzenberka, pražského arcibiskupa, ženichova strýce. Svatba se konala v paláci nevěstinych rodičů, kterými byli kníže Alois Josef Liechtenstein a Františka rozená Kinská. Ženichovi bylo tenkrát 25 a nevěstě 18 let. Novomanželé se usídlili v Libějovicích, poněvadž Adolfu Josefovi světil jeho otec, kníže Jan Adolf II., správu panství Libějovice, Netolice a Protivín. Rodiči ženichovými byli již zmíněný Jan Adolf II. Schwarzenberg a Eleonora rozená Liechtensteinová. Adolf Josef měl sestru Marii Leopoldinu, provdanou za hraběte Arnošta Valdštejna, a bratra Waltra, který zemřel ve dvou letech.

Z harmonického a klidného manželství Adolfa Josefa a Idy se narodilo devět dětí: Eleonora (*1858) provdaná za hraběte Jindřicha Lamberg-Ottensteina, pozdější vládnoucí kníže Jan (*1860), který se oženil s hraběnkou Terezií Trauttmansdorffovou, Františka de Paula (*1861) provdaná za hraběte Mikuláše Esterázy-Galantha, Alois (*1863), Marie Aloisie (*1865), která se stala členkou benediktinského řádu, Felix (*1867), který se oženil s Annou Löwenstein-Wertheim-Rosenberg, Jiří (*1870), Karel (*1871), Terezie (*1873).

Oslavy zlaté svatby byly pojaty velkolepě a jejich přípravě byla věnována mimořádná pozornost. Místem konání byl hlubocký zámek, který nechali v šedesátých letech 19. století přestavět rodiče »zlatého ženicha«. Vše bylo pečlivě rozplánováno na dny 3. a 4. června roku 1907. Byl připraven časový harmonogram, o němž se předpokládalo, že bude přesně dodržen.

Pondělí 3. června 1907 – 10 hod. dopolední mše v zámecké kapli

- * dopoledne přijímání blahopřání
- * 12:30 snídaně v loveckém salonku
- * 13:30 příjezd hostů z Vídně rychlíkem na stanici Hluboká
- * 15 hod. příjezd hostů z Plzně osobním vlakem na stanici Hluboká
- * 15 hod. bufet v ranním saloně
- * 15 až 17 hod. přijímání deputací
- * 17 hod. příjezd hostů z Prahy rychlíkem na stanici Záměstí
- * 17 hod. čaj v ranním saloně
- * 19:30 večeře v knihovně * po večeři odevzdávání dárků
- * 21 hod. ohňostroj a pochodový průvod

Úterý 4. června 1907 – 8 hod. ranní tichá mše v zámecké kapli

- * 8:30 až 10 hod. snídaně v lovecké síni
- * 10:15 shromáždění k odjezdu do hlubockého farního kostela
- * 10:30 slavnostní bohoslužby v kostele
- * 12:45 shromáždění ve zbrojnici před odchodem na banket
- * 13 hod. slavnostní banket v jízdárně, poté shromáždění v kuřáckém saloně
- * 17 hod. čaj v ranním saloně
- * 19:30 večeře v knihovně

Oficiálních hostů, kteří zasedli ke slavnostní tabuli v jízdárně hlubockého zámku, bylo celkem 91. Oslav se zúčastnili všichni žijící členové rodiny, děti oslavenců se svými životními partnery a potomky, příslušníci rodin spřízněných sňatkem dětí. Podle poznámek tehdejšího ředitele Schwarzenberského ústředního archivu dr. Antona Möratha patřili k nejvýznamnějším hostům princezna Terezie Bavorská (manželka prince

Arnulfa Bavorského a sestra kněžny Idy), kterou doprovázel kníže Karel Löwenstein-Wertheim, nejvyšší zemský maršál kníže Jiří Lobkovic s manželkou Annou (sestrou kněžny Idy), dědičný princ Jan Schwarzenberg, princ Jiří Liechtenstein, člen benediktinského řádu s řádovým jménem Ildefons. Mezi hosty byla také řada schwarzenberských úředníků, jako například ústřední účetní Bezecný, ředitel českokrumlovského velkostatku Müller, ředitel ústředního archivu Mörath, vrchní inženýr Hartenthal, treboňský archivář Mareš, vrchní inženýr Sedláček, stavební ředitel Svoboda, ředitel velkostatku Hluboká Jaroschka a další. Překvapující je zjištění, že nebyl přítomen nikdo z orlické větve Schwarzenberků.

Slavnostní oběd sestával z těchto chodů: vývar, studený candát s tatarskou omáčkou, drůbeží krém s lanýži, smetana s zeleninou, chřest s lyonskou omáčkou, bavorské vdolečky s jahodami, ovoce, desert. O podávaných nápojích prameny mlčí.

Při banketu hrála hudba s tímto programem: úvodní pochod z Wagnerova Tannhäusera, Fantasie z Pucciniho Toscy, úryvky z Čajkovského Evžena Oněgina, Potpourri z Lehárových Veselých vdov, divertimento z Massenetovy Manon, Slavnostní pochod z Griegova Sigurda Forsalfara.

Slavnostní projev pronesl Jiří Liechtenstein, benediktin s řádovým jménem Ildefons. Jeho řeč byla vydána tiskem a patrně ji obdrželi všichni přítomní.

O zlaté svatbě přinesly zprávy nejrůznější noviny a časopisy, jako například Jihočeský obzor, Český svět nebo rakouský Das Vaterland.

Zachovala se řada tzv. blahopřejných adres, které mají ovšem podobu knih, jimiž chtěli schwarzenberští zaměstnanci i soukromé osoby, případně státní úředníci vyjádřit své blahopřání ke zlaté svatbě. Ve Sbírce diplomů na českokrumlovském pracovišti Státního oblastního archivu Třeboň je jich uloženo 19 – od treboňského tiskaře Karla Brandeisa, manželek schwarzenberských úředníků z velkostatku Vimperk, nájemce restaurace v Aigen Viléma Hiesela, zaměstnanců schwarzenberského ústředního archivu, okresního zastupitelstva ve Vimperku, úřednic schwarzenberského cukrovaru v Č. Budějovicích, od Schwarzenberků z Nizozemí, od schwarzenberských zaměstnanců, manželek schwarzenberských úředníků velkostatku Č. Krumlov, z velkostatku Hluboká, manželek schwarzenberských úředníků z velkostatku Protivín, manželek schwarzenberských úředníků z velkostatku Třeboň, manželek schwarzenberských úředníků ze severočeských velkostatků, manželek schwarzenberských úředníků ve Vídni, od města Českého Krumlova, od duchovních na schwarzenberských velkostatcích, od Společnosti Bílého kříže, od kongregace bratrstva nejsvětější svátosti oltářní, od Anny Olzingerové z Předlic.

Kníže Adolf Josef i jeho choť byli nadšenými příznivci cechu svatého Huberta. Rádi pobývali v lesích a pořádali hony. To zřejmě přivedlo schwarzenberské lesníky na myšlenku zřídit jakýsi lesní pomník, který by připomínal zlatou svatbu jejich zaměstnavatelů. Dne 10. října roku 1907, což byla sobota, byl odhalen v koleneckém revíru na treboňském velkostatku pomník, který podle dobových písemných zpráv »sestává z mohutného pahorku utvořeného z násypu a balvanů v několika etážích postavených, jehož vrchol tvoří velký žulový balvan vyčnívající 5 metrů nad své okolí a nesoucí v kovových písmenách věnování: Na památku zlaté svatby J.J. kníže Adolfa Josefa a Idy ze Schwarzenbergu 1857 4/6 – 1907 4/6. Kolem pomníku nasázeny pestře zbarvené duby, lípy, javory, střešmchy a rozličné keře.« Zároveň tehdy otevřeli novou lesní cestu, vybudovanou v roce 1906, kterou pojmenovali »Jubilejní cesta«.

Na slavnostní odhalení pomníku a zprovoznění lesní cesty přijel dědičný princ Jan Schwarzenberg a jeho mladší bratr Jiří automobilem, za nimi v kočárech vládnoucí kníže Adolf Josef s manželkou Idou a nejmladší dcerou Terezií. Zahajovací projev pronesl treboňský lesmistr Heske. Z projevu knížete Adolfa Josefa stojí za ocitování jeho vyznání z lásky k lesu a lesnictví: *Netajím se tím, že již od svého mládí měl jsem lásku k lesu, ale nejen kvůli myslivosti, nýbrž protože jsem živý zájem o lesnictví a jeho pokrok měl. Mnohému jsem se přiučil od svých lesníků, mnohé lesy znám jako kultury; ačkoliv od zvěře byly ohlodány, ačkoliv jiným poškozením a nebezpečím v šanc vydány byly, vzrostly přece v krásné, ba nádherné porosty. Po ukončení slavnostní části nasedli přítomní do nejrůznějších dopravních prostředků a vydali se po nové »Jubilejní cestě«.*

Je vyzdobena předměty, které měla kněžna ráda, a které ji připomínaly různé chvíle jejího života. Nad toaletním stolem nalezneme portrét kněžny Idy s dětmi a manželem Adolfem Josefem. Nechybí ani velká rodinná fotografie z roku 1907, kdy Ida a Adolf oslavili na zámku Hluboká zlatou svatbu. Ida velmi ráda vyšívala, na stolek jsou proto vystaveny jahleňičky a naviják na vlnu.

Sedací nábytek je vytvářen ve stylu *biedermeier*. Paravan je z bambusového dřeva s výplněmi ze zlateného papíru doplněný nalepovanými aplikacemi květin v orientálním stylu. Nad dveřmi je obraz představující těhotnou Pannu Marii Karlovskou www.zamek-trebon.eu

*Mgr. Anna Kubíková, časopis Obnovená tradice číslo 38,
rok 2008 <http://www.hss.barok.org/index.php>*

Hlubocký zpravodaj | leden 2011

Ceny vodného a stočného

Ceny vodného a stočného byly před rokem 1989 dlouhodobě drženy na nízké úrovni. Rozdíl mezi skutečně vynaloženými provozními náklady a vodným a stočným vybraným od odběratelů dotoval stát. Dotace stát po sametové revoluci postupně odbourával, přičemž současně výrazně zprůšňoval nároky na kvalitu pitné vody a čištění odpadních vod. Tyto vlivy vyvolaly značný růst cen.

Dnešní ceny vodného a stočného odrážejí skutečně vynaložené náklady na výrobu pitné vody, její distribuci a na odvádění a čištění odpadní vody. Stále však ve většině lokalit nejsou na takové úrovni, aby pokryly potřebné investice do obnovy a rozvoje vodohospodářské infrastruktury. To se týká zejména menších sídel.

Jak se tvoří cena vodného a stočného?

Cena vodného a stočného se stanovuje, v souladu se zákonem o cenách a jeho prováděcími předpisy, na základě kalkulace. Do ceny mohou být zahrnuty pouze oprávněné náklady a přiměřený zisk. Nejvýznamnějšími nákladovými položkami jsou poplatky státu za odběr povrchové a podzemní vody, náklady na energie, opravy vodohospodářské infrastruktury a materiál, mzdové náklady a nájemné, ze kterého je hrazena obnova vodohospodářské infrastruktury. Odlišnost cen v jednotlivých lokalitách je tak dána jak místními podmínkami (typ a velikost zdroje, umístění spotřebišť nebo stupeň využití potřebných kapacit), tak zejména mírou pokrytí investičních potřeb z nájemného.

Kdo cenu vodného a stočného stanovuje a kontroluje?

Cenu vody stanovují ve většině případů vlastníci vodohospodářské infrastruktury (města, obce či jejich svazky), a to na základě návrhu vodárenské společnosti. Vlastníci posuzují oprávněnost návrhu a zabývají se jeho dopady na odběratele. Ze zákona o cenách navíc vyplývá, že cena vodného a stočného je cenou věcně usměrňovanou. To ukládá vodárenským společnostem řadu povinností, jak mají při tvorbě, tak následně při vyhodnocení ceny postupovat. Na dodržování určených pravidel dohlíží kontrola příslušných finančních ředitelství. Tvorba ceny vodného a stočného tak podléhá několika kontrolám.

Jaký bude další vývoj cen vodného a stočného?

Mezi faktory, které zřejmě budou nejvýrazněji ovlivňovat vývoj cen vodného a stočného v následujících letech, patří vedle oborové inflace

Platí od 12.12.10		Odjezdy ze zastávky Hluboká n.Vlt., škola												ČSAD JIHOTRANS	
České Budějovice	Lokální	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
		4:11	5:11	6:11	7:11	7:13	7:27	7:37	7:41	8:01	9:01	9:11	11:07	13:01	13:11
České Budějovice	Lokální	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
		14:11	15:11	16:11	16:13	16:27	16:37	17:01	17:11	18:01	19:01	19:11	20:01		
Záměstí	Lokální	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
		5:11	6:11	6:27	6:31	6:41	6:52	7:43	8:27	10:43	12:12	12:41	14:12	14:41	16:12
Záměstí	Lokální	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
		16:11	18:43	18:43	20:22										

Vysvětlivky značek

x	jede v pracovních dnech	Ⓢ	jede v sobotu	†	jede v neděli a ve státem uznané svátky
p	spoj pokračuje do Dobrušky - bez přestupu	p ¹	v zast. U Pulci přestup na spoj do Dobrušky		

13	jede od 27.12. do 31.12.4.7., od 18.7. do 29.7., 18.11.
14	nejede od 27.12. do 31.12.4.7., od 18.7. do 29.7., 18.11.
24	nejede 24.12.
28	nejede od 24.12. do 25.12.1.1.
30	nejede od 23.12. do 31.12.
31	nejede 31.12.
70	nejede od 23.12. do 31.12.4.2., od 7.3. do 11.3., od 21.4. do 25.4., od 1.7. do 31.8.28.9., od 26.10. do 28.10., 17.11.

Platí od 12.12.10		Odjezdy ze zastávky Hluboká n.Vlt., pod kostelem												ČSAD JIHOTRANS	
Dečtiny	Lokální	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
		8:11	9:11	10:11	11:11	12:11	13:11	14:11	15:11	16:11	17:11	18:11	19:11		
České Budějovice	Lokální	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
		4:11	5:11	6:11	7:11	8:11	9:11	10:11	11:11	12:11	13:11	14:11	15:11	16:11	17:11
České Budějovice	Lokální	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
		18:11	19:11	20:11	21:11	22:11	23:11	24:11	25:11	26:11	27:11	28:11	29:11	30:11	31:11
Hosín	Lokální	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
		17:11	18:11	19:11	20:11	21:11	22:11	23:11	24:11	25:11	26:11	27:11	28:11	29:11	30:11
Mělník	Lokální	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
		17:11	18:11	19:11	20:11	21:11	22:11	23:11	24:11	25:11	26:11	27:11	28:11	29:11	30:11
Olešník	Lokální	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
		8:11	9:11	10:11	11:11	12:11	13:11	14:11	15:11	16:11	17:11	18:11	19:11	20:11	21:11
Poněškov, Kostelec	Lokální	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
		8:11	9:11	10:11	11:11	12:11	13:11	14:11	15:11	16:11	17:11	18:11	19:11	20:11	21:11
Praha, Roztyly	Lokální	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
		8:11	9:11	10:11	11:11	12:11	13:11	14:11	15:11	16:11	17:11	18:11	19:11	20:11	21:11
Týn n.Vlt.	Lokální	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
		8:11	9:11	10:11	11:11	12:11	13:11	14:11	15:11	16:11	17:11	18:11	19:11	20:11	21:11
Týn n.Vlt.	Lokální	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
		8:11	9:11	10:11	11:11	12:11	13:11	14:11	15:11	16:11	17:11	18:11	19:11	20:11	21:11
Týn n.Vlt.	Lokální	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
		8:11	9:11	10:11	11:11	12:11	13:11	14:11	15:11	16:11	17:11	18:11	19:11	20:11	21:11
Zahájí	Lokální	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
		8:11	9:11	10:11	11:11	12:11	13:11	14:11	15:11	16:11	17:11	18:11	19:11	20:11	21:11
Záměstí	Lokální	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
		8:11	9:11	10:11	11:11	12:11	13:11	14:11	15:11	16:11	17:11	18:11	19:11	20:11	21:11
Záměstí	Lokální	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
		8:11	9:11	10:11	11:11	12:11	13:11	14:11	15:11	16:11	17:11	18:11	19:11	20:11	21:11
Zliv	Lokální	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
		8:11	9:11	10:11	11:11	12:11	13:11	14:11	15:11	16:11	17:11	18:11	19:11	20:11	21:11

Vysvětlivky značek

x	jede v pracovních dnech	Ⓢ	jede v pondělí	Ⓢ	jede v úterý	Ⓢ	jede v úterý	Ⓢ	jede v úterý
Ⓢ	jede v pátek	Ⓢ	jede v sobotu	†	jede v neděli	†	jede v neděli a ve státem uznané svátky		

p	a pokračuje v zast. Týn n.Vlt.	p ¹	a pokračuje v zast. Zahájí
p ²	plus Mlýnský	d	v zast. U Pulci přestup na spoj do Dobrušky
p ³	Lokální MHD 64 - pláň tarif MHD	Ⓢ	spoj pokračuje do Dobrušky - bez přestupu

11	jede jen v letních týdnech, nejede 21.12.
12	jede jen v suchých týdnech, nejede 21.12.
13	nejede 25.12.
14	jede také 25.4.5.7.
15	nejede 22.12.3.2., 21.4.25.4.30.6., od 5.7. do 6.7.28.9.25.10.12.11.
16	jede 21.12.4.2., 11.3., od 1.7. do 21.8.
17	jede také 25.4., nejede od 23.12. do 1.1.24.4., od 1.7. do 31.8.
20	nejede od 27.12. do 31.12.
22	nejede od 24.12. do 25.12.1.1., 24.4., od 5.7. do 6.7.28.10.17.11.
23	jede od 27.12. do 31.12.4.7., od 18.7. do 29.7., 18.11.
24	nejede od 27.12. do 31.12.4.7., od 18.7. do 29.7., 18.11.
28	nejede od 24.12. do 25.12.1.1.
30	jede také 24.12., nejede 25.12.1.1.
31	jede také 25.4., nejede 26.4.
60	jede od 23.12. do 21.12.4.2., od 12.3. do 11.3., od 21.4. do 25.4., od 1.7. do 21.8., od 26.10. do 28.10.
70	nejede od 23.12. do 31.12.4.2., od 7.3. do 11.3., od 21.4. do 25.4., od 1.7. do 31.8.28.9., od 26.10. do 28.10., 17.11.
75	jede také 22.20.4., nejede od 23.12. do 31.12.4.2., 11.3.22.4., od 1.7. do 31.8.28.10.18.11.

zamyšlení. **ing. Jitka Kramářová,**
vedoucí útvaru marketingu a komunikace ČEVAK a.s.

Hlubocký zpravodaj | leden 2011